

ČASOPIS

Cena 10,- Kč

OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

Březen - Duben
2008

VESELÍ NAD MORAVOU • VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM
HLUK • BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA
MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

2

Fašank na Ostrožsku a Hornácku

Blatnice pod Sv. Antonínkem

FOTO: RB

Hluk

FOTO: RB

Ostrožská Nová Ves

FOTO: RB

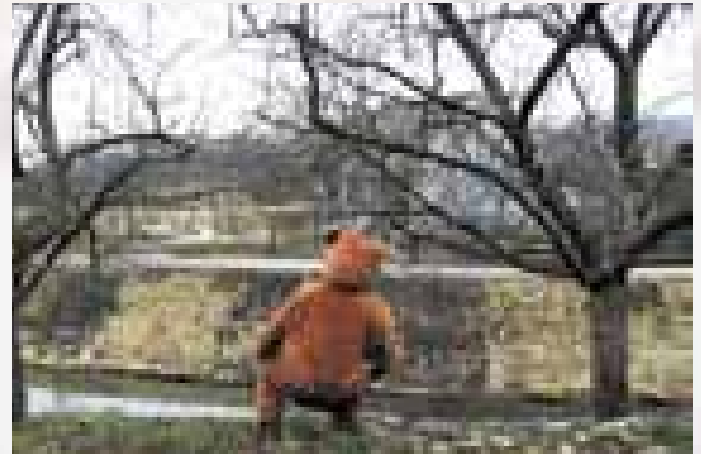
Ostrožská Nová Ves

FOTO: RB

Ostrožská Lhota

FOTO: RB

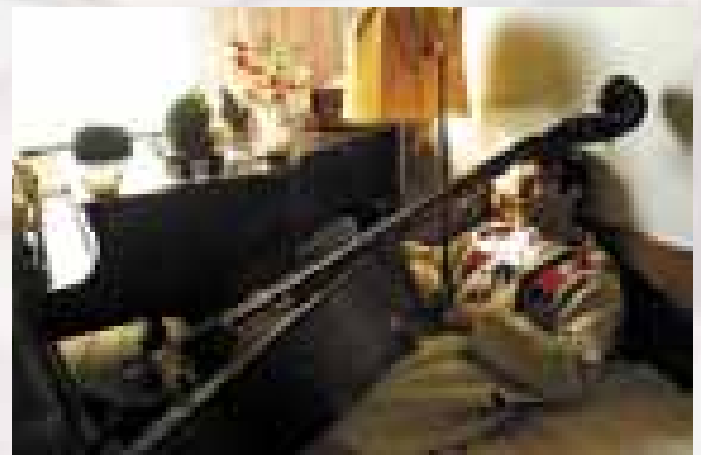
Ostrožská Lhota

FOTO: RB

Velká nad Veličkou

FOTO: RB

Velká nad Veličkou

FOTO: RB

Výběr z obsahu:

Str. 4 - Putování za fašankem.

Reportáž z Ostrožska a Horňácka.

Str. 12 - O jedné básni P. Antonína

Šuránka. Vzpomínka na kněze z Ostrožské Lhoty.

Str. 6 a 7 - „Je to boj.“

Rozhovor s manažerkou Mikroregionu Ostrožsko Janou Bujákovou.

Str. 14 - Hluk zve na velkou

slávu. Podrobnosti o programu Dolňáckých slavností v Hluku.

Str. 16 - Nová tradice: Živý

betlém. Fortereportáž z Ostrožské Nové Vsi.

Str. 17 - Vzácná setkání s Annou

Kománkovou. Zpěvačka z Javorníku letos oslaví osmdesát let života.

Str. 18 - Mlčící většina mi rozumí,

tvrdí starosta Veselí. Velký rozhovor se starostou Veselí nad Moravou Martinem Bedravou.

Str. 21 - Chtějí vrátit do vesnice

zpívání. V Boršicích u Blatnice se pokouší založit mužský sbor.

Str. 24 - Děti z Horňácka mají

k folklóru blíž, říká ředitel umělecké školy. Rozhovor s ředitelem ZUŠ ve Velké nad Veličkou.

Str. 26 - Po stopách veselského

zázraku. Co se skrývá za úspěchy házenkářek ve Veselí nad Moravou.

Str. 29 - Hokejová bašta jménem

Ostroh přitahuje. Reportáž z místa, kde se děti učí hrát hokej.

Str. 32 - Pradávná tradice má

namále. Reportáž z Blatničky, kde mají unikátní tradici.

Str. 34 - Z Horňácka pro ČT Tonda

Vrba. Portrét velkého horňáckého patriota.

Str. 36 - Senátor přiveze špičkové

mladé hudebníky. O dobročinných koncertech senátora Josefa Vaculíka a Mikroregionu Ostrožsko.

V jednoduchosti je krása.

FOTO: RB

Vážení čtenáři,

jsem velmi šťastný, že vás můžu pozdravit na začátku druhého čísla našeho společného časopisu, který se snažíme dělat pro vás, ctěné čtenáře na Ostrožsku a Horňácku, žijící kolem Sv. Antonínka. Ze všeho nejvíce bych chtěl poděkovat vám všem, kteří si časopis kupujete a líbí se vám.

Rád bych, abychom byli pro vás především takovou milou večerní návštěvou, se kterou si v klidu sednete a dozvíte se zajímavé informace ze svého okolí. Řada těchto informací se přitom týká lidových tradic a našeho duchovního dědictví, protože právě tyto hodnoty dělají (snad ještě stále) náš život na Slovácku „jiný“ než v ostatních částech země. Hodně se tentokrát věnujeme muzice, příště dáme prostor výtvarnému umění, řemeslníkům i literatuře.

V časopisu ale najdete také mnoho dalších zpráv. Pokračujeme v netradičních rozhovorech se starosty, nabízíme vám dvě velké sportovní reportáže, všímáme si dění v obcích a městech, přinášíme vám rovněž mnoho fotografií.

Každý den se přesvědčuji o tom, že náš časopis by mohl mít mnohonásobně víc stránek a stále by do něj bylo možné psát mnoho zajímavého. Naše historie i současnost je úžasná, tvořili ji a stále ještě tvoří mnoho dobrých lidí, kteří si zaslouží pozornost a následování. Právě takoví lidé jsou tím nejcennějším, co máme. Náš časopis je ze všeho nejvíce o takových lidech, aktuální a „horké“ každodenní události necháváme deníkům a týdeníkům.

Omlouvám se všem těm, které jsme zatím nestačili oslovit, přestože by si to velmi zasloužili. I tak se náš nový časopis pořádně „zvětšuje“, první číslo mělo dvacet čtyři stran, toto druhé jich má čtyřicet a nebyt omezených financí, mohli bychom texty a fotkami zaplnit i sto stran. Ze všeho nejpodstatnější ale pro nás zůstává nadále hodnota časopisu, záleží nám na tom, abychom nebyli návštěvou, která jen tak naprázdno „mele“ a nic podstatného neříká. Jinými slovy, chceme, aby se vám žádná stránka nezdála zbytečná.

V této chvíli už pro vás připravujeme další číslo, které vyjde první květnový den. Než se tak stane, dočkáme se toužebně očekávaného jara, kdy můžeme vyrazit například na kole či pěšky po našem Ostrožsku a Horňácku. Příroda se začíná probouzet a ukazovat nám svoje krásy. Je jenom na nás, jak moc budeme tuto krásu vnímat a kolik času si uděláme na lidi kolem nás.

Všecko dobré přeje Radek Bartoníček

Časopis Ostrožska a Horňácka, regionální periodikum, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Odpovědný redaktor: Radek Bartoníček, www.slovacko.org, radekbartonicek@klickni.cz, tel.: 602 433 970

Jazyková úprava: Kateřina Jagošová

e-mail: mikroregion@uh.ostroh.cz, www.ostrozsko.cz, cena výtisku 10 Kč.

Design, layout, grafické zpracování a tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 777 750 159

Foto na titulní straně: Koňák Jarin Šuránek, Foto - Radek Bartoníček

Manažerka mikroregionu Jana Bujáková na veletrhu cestovního ruchu v Brně, kde propagovala náš kraj. Přesvědčili jsme se, že konkurence v cestovním ruchu je stále silnější.

FOTO: RB

Dali jsme o sobě vědět na veletrhu v Brně

Mikroregion Ostrožsko vyjel letos poprvé do „světa“ už v prvních lednových dnech. Naše cesta mířila do Brna, kde se odehrál Mezinárodní veletrh cestovního ruchu GO a Regiontour.

Mikroregiony Ostrožsko a Horňácko patřily do „kouta“, který byl vyhrazený pro celé Slovácko. Na několika málo metrech tak byly vedle sebe „poskládány“ například města jako Uherské Hradiště, Kunovice, Uherský Brod, Uherský Ostroh, Hluk či Strání. A stačilo udělat vlastně jen krok, a už jsme „naráželi“ na zástupce Podluží. Upozornit na sebe v takové „tlačence“ nebylo jednoduché, ale snažili jsme se udělat maximum. Našimi propagačními materiály jsme „nalákali“ turisty do všech měst a obcí Ostrožska a Horňácka, hodně jsme tentokrát upozorňovali na jubilejní XX. Dolňácké slavnosti v Hluku. Snažili jsme se zájemce upozornit také na možnost ubytovat se přímo v sídle našeho mikroregionu, což mnozí s povděkem přivítali.

Pokud jde o zájem návštěvníků veletrhu - mezi nimiž byla i řada podnikatelů v cestovním ruchu – ten byl hodně různorodý.

Tahákem byl podle očekávání Bařův kanál, hodně lidí si bralo také pozvánky na jízdu králů, mnoho dotazů směřovalo na cyklostezky v našem mikroregionu. Každopádně veletrh ukázal, že „boj“ o turisty bude čím dál těžší, zajímavých míst je po celé republice mnoho a uspějí jen ti, kteří budou mít opravdu co nabídnout.

RB

Připravujeme muzeum řemesel i slováckých ornamentů

Pokud máte nápad na zajímavý projekt, přichází opět vaše šance. V následujících týdnech bude možné podávat společné česko – slovenské projekty. Tyto projekty budou v květnu nebo červnu vyhodnoceny a ty nejzajímavější získají finanční podporu. Projekty můžou podávat obce i neziskové organizace, u nás na Ostrožsku jsou už některé připraveny – a náš mikroregion se jim v tom snaží pomáhat.

„Několik projektů je hodně zajímavých, pracujeme na tom, aby měly šanci na úspěch,“ říká manažerka Jana Bujáková. Myslím tím především plánované muzeum řemesel a tradic v Ostrožské Nové Vsi, muzeum

slováckého ornamentu v Hluku a centrum vinařů v Blatnici pod Sv. Antonínkem.

Pokud se chce někdo o evropské peníze ucházet, musí mít rovnocenného slovenského partnera a shodnout se s ním na společném záměru. Projekty obou partnerů budou posuzovány a podpořeny jakoby jeden celek. Dále musí splnit alespoň dvě ze čtyř následujících podmínek: musí spolupracovat na společné přípravě a realizaci, případně musí mít společné financování nebo společný personál.

„Například v únoru jsme byli v Trenčíně, kde jsme jednali o společném projektu. Pokud by se Trenčín do projektu zapojil, mohlo by vzniknout jedno muzeum v Ostrožské Nové Vsi a druhé

u nich. Výhodou navíc je, že pan Botek – který novoveské muzeum prosazuje – už dlouho spolupracuje s kolegou z Trenčína,“ říká manažerka. Naš časopis bude všechny projekty sledovat a v květnu o nich přinese podrobné informace.

RB

Místostarosta Ostrohu nás zastupoval V Maďarsku a Slovinsku

Na mezinárodní školení vyjel v únoru jako zástupce Místní akční skupiny Ostrožsko a Horňácko místostarosta Uherského Ostrohu Bc. Vlastimil Kuřimský. Jeho cesta mířila do Slovinska a Maďarska, kde se zúčastnil projektu s poněkud složitějším názvem: Školení evropských animátorů partnerství.

Podle jeho vyprávění šlo vlastně o školení, na kterém se učil „přinášet“ život a zajímavé nápady do míst, kde se toho mnoho neděje. To znamená, že se učil, jak spolupracovat v konkrétním místě s lidmi, kteří by mu s „oživováním“ pomáhali. Vybraní účastníci byli z Česka, Slovenska, Polska, Maďarska a Slovinska, a celý projekt budou hodnotit Švédové.

„Viděli jsme v praxi fungovat například sociální, ekologické či turistické projekty,“ prozradil místostarosta. V jedné slovinské vesnici – známé archeologickým nalezištěm – tak například viděl, jak místní lidé dokázali na této zajímavosti rozjet cestovní ruch.

Jan Botek (na fotografii z fašanku) se snaží založit v Ostrožské Nové Vsi muzeum řemesel a lidových tradic.

FOTO: RB

Mezi prvními ubytovanými byly dvě sympatické dámy ze Slovenska, Nataša Schronková a Viera Orolínová, kterým se u nás velmi líbilo. Pochvalovaly si krásné ubytování, dobré lidi i čisté okolí. A jejich slovy - pekné dedinky.

FOTO: RB

Nebo v Maďarsku mohl pozorovat, jak v jedné z tamních žup pomáhají starším lidem dostat se k lékaři, jak svázejí děti do škol nebo vycházejí vstříc ženám na mateřské dovolené.

„Bylo to opravdu zajímavé, hodně nad tím přemýšlím a věřím, že získané zkušenosti využiji i tady doma. Přesvědčil jsem se, jak je například důležité naslouchat lidem v místě, kde se něco dělá,“ říká místostarosta. První možnost bude mít už nyní, kdy například pracuje na projektu parku pro skateboardisty. Mezinárodní školení, které za českou stranu zajišťuje Centrum pro komunitní práci (CpKP), bude ještě pokračovat. Jeho účastníci se sejdou v Polsku a na Slovensku. Vyhodnocení celé akce je naplánováno na červen.

RB

Nabízíme ubytování – a to nejen pro turisty

Mikroregion Ostrožsko získává první zkušenosti s ubytovacími službami a začíná si budovat vlastní klientelu. Naším cílem je pokud možno celoročně naplnit ubytovací kapacitu devět pevných lůžek v nových apartmánech Přizámčí.

Rádi bychom v létě apartmány nabízeli především pro turisty, mladé rodiny s dětmi a reprezentativní i rodinné návštěvy. V období mimo sezónu jsme se zaměřili na nabídku ubytování pro obchodní

cestující a zaměstnance okolních firem, kteří dojíždějí za prací z daleka.

Apartmány jsou řešeny jakoby dva samostatné byty o velikosti 2+1 s kapacitou devíti lůžek a čtyř přistýlek. V každém apartmánu je kompletně vybavená kuchyňka, TV, CD rádio, domácí telefon na recepci IC a sociální zařízení. Pokoje jsou velmi prostorné a nabízejí klidné a atraktivní ubytování v těsné blízkosti renesančního zámku.

Nejnižší cena na jednu noc je 250 Kč. V případě dlouhodobějšího ubytování mimo letní sezónu jsme připraveni nabídnout zájemcům speciální cenu.

Kromě pěkného ubytování můžou naši hosté využívat i bezplatných služeb Informačního centra. Rádi a ochotně hostům poradíme, kam vyrazit na výlet po okolí nebo pomůžeme vytvořit pobytový program.

Jsme připraveni se věnovat i Vám a Vaším vzdáleným přátelům, kteří by měli zájem přijet do Uherského Ostrohu a strávit zde víkend.

Proto nám dovolte Vás pozvat do našeho informačního centra, kde se Vám budeme věnovat a rádi Vás provedeme nově vybavenými apartmány.

Těšíme se na setkání s Vámi!

**Jana Bujáková
Manažerka Mikroregionu
Ostrožsko**

Snažíme se, aby internet fungoval co nejlépe

Málokdo ví, že Mikroregion Ostrožsko patří k největším provozovatelům internetové sítě na Uherskohradištsku, s výjimkou Veselí nad Moravou a Blatničky, je všude na Ostrožsku. Mikroregion přitom nezajišťuje jen připojení, ale spolupracuje s hradištskou firmou Dat s r.o. na správě a technické údržbě celé sítě. Počet zákazníků rychle narůstá a už překročil číslo sedm stovek.

„Pracujeme na tom, aby internetová síť fungovala co nejlépe a ke spokojenosti všech zákazníků,“ ubezpečuje manažerka mikroregionu Jana Bujáková. „Od počátku zjišťujeme, že musíme neustále investovat do rozšiřování dostupnosti signálu, aby se dostal do všech míst, kde působíme. Informační technologie jdou logicky dopředu a naše síť vyžaduje rok od roku větší modernizaci, proto jsme v rámci celé sítě obnovili PC za výkonnější,“ říká manažerka. Mezi největší investice patřilo připojení obyvatel Blatnice pod Sv. Antonínkem a také obyvatel na sídlišti v Uherském Ostrohu. Technici velmi pečlivě sledují především celou „páteřní“ síť a na ni napojené koncové spoje, tedy něco, co by šlo přirovnat k oběhovému systému v těle člověka. Jakmile nastanou problémy, krev – tedy v tomto případě „signál“ – se nedostává do všech míst a internetové spojení se zpomaluje.

„Nejvíce musíme pracovat na rozšíření propustnosti hlavního páteřního spoje, který nevládá pojmut čím dál větší objem toku konektivity. Snažíme se to nyní řešit další technikou,“ říká Jana Bujáková. Například v únoru byla síť posílena nově vybudovaným páteřním spojem, který je na Základní škole v Ostrožské Nové Vsi.

„Uvažujeme o zakoupení výkonnějšího spoje a navýšení kapacity páteřní sítě až na sto megabitů, což by pro zákazníky znamenalo zlepšení kvality služeb i další zvýšení rychlosti připojení,“ avizuje manažerka. Zároveň upozorňuje zákazníky, že pokud platí včas, pomáhají pokrývat náklady na provoz a na neustálou modernizaci regionální sítě.

Stále kvalitnější služby někteří zákazníci využívají ke stahování velkého množství dat, čímž ale poškozují jiné zákazníky. Manažer sítě Michal Vítek, který má o tomto stahování přesný přehled, upozorňuje: „Několik málo uživatelů si stahuje dlouhé hodiny počítačové hry nebo filmy, jejich provoz se pak vyrovná provozu třeba celé jedné vesnice, což není vůči jiným zrovna férové.“

S veškerými dotazy kolem internetu se zákazníci můžou obracet právě na pana Michala Vítku, který sídlí na Městském úřadu v Hluku. Telefon na něj je 572 501 425, můžete mu psát i na mail internet@ostrozska.cz K dispozici je vám také „krizový“ telefon 724 762 509.

RB

Manažer internetové sítě Michal Vítek, který je k dispozici uživatelům našeho internetu na Ostrožsku.

FOTO: RB

Portrét kurátora výstavy *Zapomenutá a současná romská řemesla* Jana Ráce

FOTO: RB

Blatnička

Výstava o romských řemeslech

V Blatničce je k vidění zajímavá výstava s názvem *Zapomenutá a současná romská řemesla*. Jejím autorem je badatel romské kultury Jan Rác, který přes třicet let sbírá dnes už historické předměty.

Při vernisáži, kdy hrála cimbálová muzika bratrů Kubíků, provedl Jan Rác návštěvníky celou expozicí. Mezi vystavenými předměty jsou i nezvyklé housle, které muzikanti při hraní hned vyzkoušeli. Výstava je k vidění ve Středisku školy lidové tvořivosti a řemesel v Blatničce.

RB

Uherský Ostroh

Přijďte na zajímavé kurzy

„Sesterské“ Středisko lidové tvořivosti a řemesel v Uherském Ostrohu zve pro změnu všechny zájemce na své oblíbené kurzy, které probíhají v Přízámčí naproti zámku.

Každý, kdo chce, se tady může naučit nové dovednosti. Pokud máte zájem o bližší informace, je nejlepší, když zavoláte na telefon 572 503 697 nebo napíšete mail na adresu: zubkovaradiceslo-

vacka.cz Kurz drhání je 6. března od 15:00, kurz základů práce s počítačem 13. března od 16:00, kurz základů práce s internetem 17. března od 16:00, kurz tkaní 19 a 20. března od 15:00 a kurz vyšívání 12., 19., a 26. března od 15:00. „Přijďte, rádi vás naučíme, co ještě neumíte,“ vzkazují ženy ze střediska.

RB

Devadesátiletý veterán Josef Malůšek. FOTO: Lenka Fojtíková

Veselí nad Moravou

Válečný veterán převzal Záslužný kříž

Záslužný kříž třetího stupně převzal válečný veterán z druhé světové války Josef Malůšek,

kteří oslavil devadesátiny. Vojenské resortní vyznamenání mu za hrdinské činy udělila ministryně obrany Vlasta Parkanová. Josef Malůšek pracoval v roce 1939 ve Škodových závodech v Dubnici nad Váhom. Když se dozvěděl, že se ve Francii tvoří Československá armáda, rozhodl se uprchnout a vstoupit do ní. Na frontu se dostal v květnu roku 1940. Zúčastnil se těžkých bojů na Seině a Loiře.

V červnu jeho četa upadla do rukou nepřátelských vojsk. V roce 1943 se dostal do výcvikového střediska Československé armády v Anglii a v roce 1944 se účastnil velmi známého vylodění spojenců v Normandii ve Francii.

Ochotníci z Lipova pózuji při jedné ze zkoušek před premiérou představení *Dívčí válka*.

FOTO: RB

Domů se vrátil 21. května 1945. „Bylo to dojemné. Líbali jsme drahou půdu a zdravili vztyčenou vlajku na hranicích. Slzy se nám draly do očí,“ vzpomíná dnes Josef Malůšek.

Po roce 1948 nechtěl jít s komunistickým proudem, proto byla rodina perzekuována.

LF

Lipov

Ochotníci zahrají první představení

Na Hornácku vznikl druhý divadelní spolek. Ten první existuje v Louce, slaví velké úspěchy a na duben chystá další premiéru. Sousedící Lipovjané jsou teprve na začátku, už několik týdnů zkoušejí svou první hru. Rozhodli se pro známé představení Františka Ringo Čecha s názvem *Dívčí válka*, které je možné vidět v řadě dalších míst. Lipovský (vý)květ – jak se ochotníci na Hornácku jmenují, mají první premiéru v březnu. Jak ale prozradili, už přemýšlejí o druhém představení, které by sehráli k letošnímu 750. výročí založení obce.

RB

Ostrožská Nová Ves

Včelaři upozorňují na medovou stezku

S odcházející zimou a přicházejícím jarem začnou

zcela jistě ožítat cyklostezky v našem mikroregionu. Jednatel včelařů v Ostrožské Nové Vsi František Nešpor by proto rád všechny zájemce upozornil na zajímavou Včelí naučnou stezku, která vede podél cesty pro cyklisty. Hned na několika místech jsou totiž stanoviště, kde se můžete dozvědět o včelách mnoho zajímavého. „Taková stezka je v Česku unikát, a myslím si, že v takové podobě a rozsahu ji nenajdete ani v Evropě,“ říká František Nešpor, o němž si více přečtete v příštím vydání našeho časopisu.

RB

Boršice u Blatnice

Správce farnosti se stal polský kněz P. Norbert

Novým administrátorem v Boršicích u Blatnice se stal zajímavý kněz P. Norbert Waclaw Nawrath, který pochází z Polska. Narodil se v roce 1970 v Ratiboři a kromě jiného studoval Státní hudební školu a gymnázium se zaměřením na matematiku a fyziku. Po maturitě nastoupil do kněžského semináře v polské Nyse a po roce 1989 přišel do tehdejšího Československa na pozvání olomouckého arcibiskupa. Nastoupil do Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci a poté pokračoval ve studiu teologie na Univerzitě Palackého. Před příchodem do Boršic působil tři roky v USA, kam odešel na pozvání biskupa Petra Esterky, který má na starosti české katolíky v zahraničí. P. Norbert se věnoval krajanům v Los Angeles, San Francisco a San Diego. Během pobytu v Kalifornii vypomáhal také v polské farnosti. Pod farnost Boršice u Blatnice spadá také obec Suchov a farnost v Nové Lhotě.

RB

Uherský Ostroh

Po dlouhé době otevřena nová lékárna

Lidé z Uherského Ostrohu

Novým administrátorem v Boršicích u Blatnice se stal zajímavý polský kněz P. Norbert Waclaw Nawrath, který má na starosti také obec Suchov a farnost v Nové Lhotě.

FOTO: RB

těžce nesli, že ve městě nemají už dlouho žádnou lékárnu. Ta dřívější byla uzavřena loni, a od té doby byli odkázáni na lékárny v okolí. V únoru se ale

gistra zpívá s dechovou hudbou Šarovec a Věrka Křápková zpívala dlouhá léta s folkovou skupinou Nezapomeň.

PR

Usměvavé lékárnice i kamarádky, vedoucí Mgr. Silvie Mořická (vlevo) a paní Věra Křápková.

FOTO: RB

dočkali, v centru města otevřela zcela novou lékárnu firma VHS Javorník. Zákazníky obsluhují usměvavé lékárnice, Mgr. Silvie Mořická (která je vedoucí) a paní Věra Křápková, které se těší na co nejvíce zákazníků. Obě pracovaly i v dřívější lékárně, a jak jsme se přesvědčili, jde o výborné kamarádky, které mají velmi blízko k hudbě. Paní ma-

Blatnice pod Sv. Antonínkem

Poutní místo navštívil vzácný kněz

Poutní místo Sv. Antonínek navštívil oblíbený kněz a autor desítek knih P. Elias Vella z Malty. V kožené bundě a čepici zvané bekovka by v něm nikdo nepoznal populárního kněze, za nímž

jdou v Itálii davy lidí. Na Antonínku se otcí Eliasovi líbilo. Podle jeho mínění jde o velmi silné místo vhodné k meditaci. K přilehlým vinicím řekl, že je to symbolické, protože i Ježíš ve svých kázáních často používal vinice či vinaře. Se zájmem vyslechl životopis otce Antonína Šuránka. Krátce se pomodlil v kapli a při zpáteční cestě se také zastavil v Ostrožské Lhotě u hrobu P. Šuránka. Když jsem se tak s otcem Eliasem procházela po Antonínku, zdálo se mně to jako malý zázrak. Známe se šest let, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že jednou bude jen coby kamenem dohodil od mého domu.... Ne, nebyl to malý zázrak, ale velký...Ten den byl ostatně plný zázraků....

LF

Legendární P. Elias Vella na Sv. Antonínku. FOTO: L. Fojtíková

Putování za fašankem

**Tak trochu sociologický pohled
na starodávnou tradici kolem nás**

Starosta Blatnice pod Sv. Antonínkem Josef Vavřík stojí před obecním úřadem, kde má každou chvíli začít místní fašank. Podle plánu se má maškarní průvod vydat od radnice k nedalekým vinohradům, kde už je připravená oblíbená zabijačka.

„Moc dětí asi nepřijde, řada z nich je nemocná, navíc začíná pršet,“ prorokuje starosta. Před radnicí stojí jediné dítě v masce a zdá se, že žádné další nepřibude. „Kluci, já myslím, že vyjdem!“ volá starosta na mladé muzikanty, které objednal.

Začínáme od nejmenších

Stejně jako jinde na Slovácku, jsou také tady v okolí sv. Antonínka fašanky velmi rozdílné.

V některých obcích či městech nejsou vůbec, někde se pokouší tuto tradici oživit a jinde si nemůžou na zájem lidí stěžovat. Také samotná podoba fašankového veselí se liší. Stále sice zůstávají místa, kde dominuje zpěv či muzika, stále více jde ale spíše o přehlídku masek a snahu fašankářů využít volný čas k pobavení - samozřejmě nic proti tomu.

Starosta Blatnice pod Svatým Antonínkem patří mezi ty, kteří se pokouší tradici fašanku obnovit. Snaží se přitom „sázet“ na ty nejmenší, jejichž vedoucí založili před necelými dvěma lety folklorní soubor Vavřínek. Právě děti z tohoto souboru se přidávají před radnicí k muzikantům a společně kráčí k vinohradům.

„Začínali jsme úplně od začátku, děti samozřejmě neuměly nic,“ říká jejich vedoucí. Dojíždí ze sousedního Veselí nad Moravou a přístup Blatničanů si nemůže vynachválit. „Tady se nám snaží všichni vycházet obrovsky vstříc, vedení obce, rodiče, i lidé, kteří se kolem folklóru točí,“ tvrdí vedoucí a při cestě v průvodu zároveň děti povzbuzuje ke zpívání.

Ve sklepích pod vinohrady už stojí v sychravém počasí několik desítek lidí, které evidentně

Ostrožská Nová Ves

FOTO: RB

přilákala především zabijačka. Většina si ale ráda poslechne také muziku, k houslím se přidává cimbál a také blatnický mužský sbor, jehož členové jsou tentokrát bez krojů.

Zájem o zabijačku je velký, po loňských dvou prasatech letos zabíjeli tři. A ani to nestačilo. „Už je to pryč,“ upozorňuje známé žena, která si odnáší plnou tašku masa.

Fašank, to je hlavně maškarní veselí

Fašank v nedaleké Ostrožské Lhotě má tradici mnohem delší a je také veselejší a vyhledávanější. V místním obecním sále se schází před průvodem především mládež, pro kterou je (alespoň podle odposlechnuté řeči) fašank vítaným zpestřením víkendu. Masky jsou tady opravdu pes-

tré, indiáni, cikánky, zdravotní sestřičky, prostitutky i Křemílek s Vochomůrkou.

Hlavní duší je ale nutné hledat u „medvěda“. Tedy u Petra Radocha, vedoucího místního folklorního souboru Háječek, který se převléká do masky medvěda. „V posledních letech organizujeme fašank právě my, kromě maškarního průvodu bude večer zábava. Loni jsme pocho-

Ostrožská Lhota

FOTO: RB

vávali basu, letos bude klasický maškarní ples, snažíme se to obměňovat," vysvětluje.

V Ostrožské Lhotě žijí tradice z velké části právě díky Háječku. A také několika málo rodinám, které tady drží folklór „nad vodou“. Kdysi s ním začínali dnešní rodiče, dnes pokračují jejich děti, a s tradicemi se začínají seznamovat také děti těchto „dětí“.

Lhotský fašank je tedy především maškarní přehlídkou, v kroji uvidíte jen dvojici ze souboru, která u každého domu zazvoní, předá pozvánku na večerní zábavu a zároveň poděkuje za menší peněžitý dar. Většina domů se před nimi otevře, ale žádná velké pohoštění tady zvykem není.

Vybrané peníze jsou například na obnovu krojů, ale také na zaplacení objednané dechové hudby Blatnička. Její muzikanti tady také v převážné míře zajišťují zpěv, ve Lhotě je sice předlouhá a slavná tradice dechové hudby, ale ta v posledních letech skomírá. Muzikantů ubývá a navíc není zřejmě nikdo, kdo by se je pokusil dát dohromady.

V Ostrožské Nové Vsi je ještě veseleji, průvod je pořádně rozjařený, dechovku střídají housle, na první pohled to vypadá, že v něm jde snad každý, kdo má něco společného s muzikou a zpíváním, navíc nechybí například ani hasiči. V průvodu jde ovšem také několik masek, temperament nechybí nikomu, projíždějící auta nemají šanci a musí minimálně pozastavit.

Posádky aut by si mohly skoro myslet, že vesnice, ve které se ocitly, patří k vyhlášeným „fašankářským“ baštám. Vždyť v hlasitém průvodu jsou také tanečníci, kteří s chutí a opakovaně tančí například i proslulý šavlový tanec, který by tady čekal opravdu málokdo.

Všechno to veselí a vzpomínání tradic by ale tady s největší pravděpodobností nebylo, pokud by Ostrožská Nová Ves neslavila letos výročí. „Hlavním impulsem pro vznik fašanku bylo to, že slavíme 750 let od první zmínky o naší obci,“ potvrzuje starosta. „Co bude dál, uvidíme, pokud by

Hluk. Vztah starších lidí k tradicím je tady obdivuhodný. FOTO: RB

vydrželo toto nadšení, možná se dočkáme oblíbeného fašanku i v dalších letech,“ dodává novoveský starosta, který se snaží průvodu udávat směr. „Nestojíme, ideme,“ volá rozjařene a prudce zvedá ruku.

Fašank, to je hlavně zpěv a hudba

Na rozdíl od ostatních míst na Ostrožsku, je fašank v Hluku zcela jiný. Někdo by mohl namítnout, že přísně tradiční, bez masek

a „vyvádění“ jednotlivců, také drobotina chybí. O to působivější ale hlukový „tradiční“ fašank je.

Má svůj pevný řád, městem jde mužský sbor, především starší chlapi, oblečení vesměs do tradičních starých kožichů, doprovázení několika muzikanty, kteří hrají na housle. K průvodu patří ještě několik tanečníků, průvod jde městečkem a zastavuje se u rodin, které mají k lidovým tradicím vztah. Mužský sbor zpívá, tanečníci předvádějí důsledně a přesně šavlový tanec. Všude je doprovází vůz, tažený koňmi.

Za pozornost ale stojí i samotní hostitelé, právě oni prozradí o historii Hluku více než cokoliv jiného. Vítání fašankářů je totiž v některých domech velmi srdečné, nechybí slivovice, koláče, milosti, obložené chlebičky, jednohubky, víno, špek, slanina, klobásky.

Ještě více prozradí dvory domů, na nich je vidět bohatá folklorní tradice Hluku. Na stěnách jsou obrazy městečka i mnoho krojovaných, dokonce nechybí ani pravé slovácké jizby, bohatě namalované, vyzdobené i vybavené. Hluk, to je bohatá minulost a poněkud složitější současnost.

Když vyjedete za fašankem na Horňácko, najdete tady určitou podobu právě s Hlukem. Maškary chybí, podstatná je

Ostrožská Nová Ves. O fašank se „postaral“ po letech starosta (na snímku). Obec totiž slaví kulaté výročí svého vzniku. FOTO: RB

Je jich zatím málo, ale snad se jim podaří fašank do Blatnice pod Sv. Antonínkem přinést.

FOTO: RB

muzika, která chodí například po Javorníku nebo Hrubé Vrbce, „centrem“ fašanku je ale Velká nad Veličkou.

I tady se setkáte v některých rodinách s velkou srdečností a pohostinností, pozvání domů

není vůbec výjimkou. Nejvíce se samozřejmě nalévá slivovice, stůl je ale zaplněný řadou dalších věcí, a to přesto, že vybavení domácností působí skromněji. Podobně jako v Hluku i ve Velké nad Veličkou najdete na stěnách

mnoho připomínek minulosti a folklóru, nechybí samozřejmě ani výšivky s hornáckými vzory. Nejdůležitější je ale muzika, ta hornácká je hraná naplno, hutně a skoro až do vysílení, na jménech skoro nezáleží, ať hraje

třeba muzika Petra Mičky, Jožky Staši, nebo v případě nedělního fašanku bratrů Kubíkových.

Bohužel s postupujícími roky ale fašankové veselí ve Velké slábne. Zájem lidí ztateně upadá, evidentně se mění i ti, kteří zpěváky i muzikanty hostí.

Když jsem například navštívil jeden z velických domů, vítala nás přibližně padesátiletá dcera jednoho z místních, už zesnulých, tanečníků. Dům byl plný folklorních motivů, zněla muzika i zpěv, jeho dcera s chutí tancovala, fotografie jejího otce, oblečeného do velického kroje, visela na stěně. Opočál stáli dva kluci a dvě holky, mlčeli a vše tak trochu nezúčastněně pozorovali. Byli to synové oné dcery s nevěstami.

Ptal jsem se jedné nevěsty, kdo že to na krojované fotografii je, nevěděla. „Nám folklór nic neříká,“ odpověděla mně.

Radek Bartoníček

Ted' ho maminka s babičkou oblékly do kroje, aby se podíval, jak vypadá fašank ve Velké. Za několik let ale možná právě na něm bude záležet, jestli fašank ve Velké nezanikne.

FOTO: RB

Tradice netradice, v Hluku (dolní snímek) i v Ostrožské Nové Vsi tančily v jednu chvíli šavlový tanec i dívky. Všude jinde, kde se tento tanec tančí, věc nevidaná.

FOTO: RB

O jedné básni P. Antonína Šuránka

Byla studená noc ze třináctého na čtrnáctého prosince 1952, když si P. Antonín Šuránek - rodák z Ostrožské Lhoty - začal zapisovat na dopisovou obálku svou báseň „Nedaj Bože“, kterou si můžete přečíst na následující straně. „Nedaj, Bože, abych umřel, až já zaplatím, co jsem dlužen. Začal jsem já pole orat, nemohl jsem už práce zdolat,“ znějí její první slova.

Představte si muže, který tato slova píše. Už druhým rokem je násilím držený v internačním táboře, který komunisté vytvořili z kláštera Želiv. Od roku 1948 nelidsky zasahují proti svým domnělým i skutečným oponentům, mezi které počítají i duchovenstvo. Řadu lidí krutě mučí, posílají na mnoho let do vězení nebo přímo na popraviště.

Když píše P. Šuránek vzpomínanou báseň, je mu čtyřicet devět let, za sebou má tedy takřka pět desítek let života, který se snaží naplnit službou Bohu a lidem. Patří k nejznámějším moravským kněžím, od roku 1929 se dlouhých devatenáct let, až do roku 1948, věnuje jako spirituál výchově kněží v kněžském semináři v Olomouci.

Nevím, co bude dál

Po roce 1948 ale přichází tvrdý zásah. Po zrušení semináře v Olomouci je přeřazen na místo kaplana ve Velkém Ořechově a v roce 1951 za dramatických okolností přemístěn navzdory nemoci na Želiv.

V červnu onoho roku totiž dostává

zápal plic a o několik dnů později ho jeho bratr převáží do nemocnice v Kroměříži. Tam si pro něj přijíždí policie a tvrdí mu, že ho převezou do nemocnice v Uherském Hradišti. Ve skutečnosti ale končí v hradištské věznici, jedné z nejhorších, jaké v té době existovaly. Po večerním výslechu se po poledni 12. července 1951 ocitá na Želivě.

„Kolem půl jedné jsme byli na místě. Rudá hvězda na kláštere nám zářila,“ zapsal si na kus papíru. „Na strážnici jsme byli prohlédnuti a pak odvedeni po temných schodech do světnice plné světla. Vejdeme, ozve se radostný pokřik bratří – P. Leopold, P. Dýmal, P. Emil Pluhař, P. Ferdinand Bílek, A. Alois Vašica atd. Nikdy jsem nepocítil v životě tak mocné a hluboké radosti, jako v té chvíli,“ popsal své pocity.

Když večer ulehne, slyší přes otevřené okno šumění Želivky a také želivské věžní hodiny. Právě tady začíná psát své první básně.

*Želivské hodiny stejně všem měří,
těm, kdo jsou bez víry, i těm, kteří věří,
dobrým i nedobrym, velkým
i malým,*

*jsou hlasem věčnosti plným
a stálým.*

Několik let žije P. Šuránek v nejistotě, o čemž svědčí i jeho poznámka z 23. srpna 1954. „Piši narychlo. Nevím, co bude dál. Proto ani nečtu podruhé, nechávám verš i s chybami. Opi suji ze starých papírků (dopisových obálek) verše, leckde nečitelné (oči se mně zhoršily), proto budou leckde velké nedostatky. Vrátil-li se, opravím, ne-li, vycítí moji přátelé aspoň, čím jsem se v duchu zabýval.“

Denně se modlím za své nepřátele

P. Antonín Šuránek se sice o rok později dočkal odchodu ze Želiva, ale komunistická moc mu ztěžovala život až do samotné smrti v roce 1982. Nedává mu šanci, aby působil jako kněz, naopak z Želiva odchází ve svých třiapadesáti letech do kamenolomu ve Štramberku – a i tady si získává svým chováním takovou úctu, jako nikdo jiný.

Čtení zápisků P. Šuránka je nesmírně zajímavé a inspirativní.

Za zmínku by toho stálo mnoho, v této chvíli se ale pozastavím nad jeho pokorou a vstřícností k těm, kteří mu ubližovali. Tady jsou slova P. Šuránka ze Želiva:

„.....Denně se modlím za své nepřátele... za ty dva pány, kteří ke mně přišli, abych měl mírové kázání (pozn. red. loajální k režimu), toho pána ze Zlína, který je provázel, za oba církevní tajemníky okresního i krajského (pozn. red. dosazené tehdejší moci), za ty pány, kteří mě odváželi z Kroměříže (pozn. red. kde P. Šuránek ležel se zápallem plic) i z Hradiště, za toho pána, který mě vyšetřoval ve vězení a vypravil do Želiva, za všechny, kteří proti mně shánějí materiál, kteří mě zde budou prověřovat a vyšetřovat a odtud odvézet, popřípadě soudit, abych ukázal, že jako katolický kněz nemám k nim žádné nenávisti, nýbrž, že je naopak upřímně miluji a vyprošuji jim totéž, co sobě: aby vůli Boží jasně poznali a ji též vždy věrně plnili....“

Radek Bartoníček

Ps. Velmi děkuji panu Budařovi z Blatnice pod Sv. Antonínkem za půjčení písemnosti o P. Šuránkovi!

Promítání dokumentárního filmu o P. Šuránkovi *Pěšák Boží* v lhotském kostele.

FOTO: RB

Nedaj, Bože...

P. Antonín Šuránek

Nedaj, Bože, abych umřel,
až já zaplatím, co jsem dlužen.

Začal jsem já pole orat,
nemohl jsem už práce zdolat.

Zemru-li já přece, Pane,
nenech mé pole nezorané.

Vždyť to není pole moje,
vždyť je to, Bože, pole tvoje!

Co mi zvlášť na srdci leží,
je posvěcení твоjích kněží.

Tolik jsem jich vychovával,
vlastní krev jsem ti za ně dával.

Ještě tolik bych měl dáti,
aby z nich byli kněží svatí.

A pak Hora nad Blatnicí!
Měla se státi Boží svící.

Již Duch svatý rozsvěcuje,
zahřívá srdce, posvěcuje!

Tolik všude chrámů třeba!
A na oltářích z nebe chleba!

Javořina z dále kyne!
Kéž péče o ni nezahyne!

Chce mít kapli Boží Matky
jako dar mužů ženám sladký.

Na Krakovci, na Kosíři,
kéž svaté dílo neosiří!

V Hranicích a na Prašivé
ještě je tolik půdy živé!

Dílo přátel Ježíšových
a Boží Matko, sester твоjích!

Zástup vděčných kajcníků
svatého Ducha bojovníků.

V duši mně sílí svatá víra,
leč tělo slábne, odumírá.

Vše jsem přece v světě nechal,
jen k tvému pluhu s láskou spěchal.

V chorý zrak se temno vkládá,
a z chladné ruky pero padá.

Voláš-li mne k sobě, Pane,
ať se tvá svatá vůle stane!

To je můj dluh nejvzácnější:
plnit tvou vůli nejsvětější.

Srdce mé však prosbou plane:
nenech mé pole nezorané!

Je tu drahých přátel řada:
kéž se uchopí pluhu ráda!

Bratři moji, sestry milé,
podchyťte dílo ušlechtilé!

Kolik brázd je započatých,
tolik úroků čeká svatých!

Mocný svatý Antoníne,
k tobě se moje náruč vine.
U Tebe chci v hrobě bývat,
bývat jen, ne však odpočívat!

Volat z hrobu v šírou dále:
zasvěťte srdce Kristu Králi!
Studánka mně bude zpívat,
modlitby přátel viny smývat.

Vždyť jen tělo bude v hrobě,
duše však bude sloužit tobě.

A v té duši touha plane:
Slovácko spasit milované!

(Psáno v noci z 13/14 XII. 1952)

*U této básně si P. Šuránek připisuje 26. srpna 1954 krátkou prosbu:
„Kdybych zemřel, a bylo možno mne převést - pochovejte mne zatím
v rodišti, ale pak, bude-li možno - u sv. Antonínka, abych tam byl
stálým svatým zneklidňováním-povzbuzováním k budování pout-
ního místa, aby bylo duchovním sanatoriem slováckého kraje.“*

Hluk zve na velkou slávu

V červenci se uskuteční jubilejní XX. Dolňácké slavnosti s jízdou králů

Hlucský král 2005.

FOTO: RB

První červencový týden zřejmě povedou kroky většiny poutníků i turistů na Slovácku na dvě místa. Jedna část zamíří na Velehrad, na tradiční pouť slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, druhá část si vybere Hluk, kde se už nyní připravují na XX. Dolňácké slavnosti, spojené s jízdou králů

a festivalem dechových hudeb. Vyloučena ani není (nebo spíše je pravděpodobná) třetí možnost – návštěva obou těchto míst.

„Připravujeme se opravdu hodně důkladně, rádi bychom se prezentovali co nejlépe,“ ujišťuje místostarosta Hluku Antonín Kočí. Přípravy začaly už loni, v listopadu se sešli poprvé všichni ti, o kterých se vědělo, že folklor mají rádi a můžou se slavnostmi pomoci.

„Piluje“ se už program, který bude zřejmě Hlučany i návštěvníky zajímat nejvíce. Určitě se budou mít na co těšit, vzhledem ke kulatému výročí bude mít program silné obzazení.

„V pátek večer se například představí u tvrze populární brněnský folklorní soubor Ondráš, na sobotní odpoledne domlouváme velmi zajímavou sestavu dechových hudeb, v neděli dopoledne se vůbec poprvé představí verbíři. A to není samozřejmě všechno!“ slibuje Antonín Kočí s tím, že Hluk chystá také reprezentativní košť vína i několik výstav.

Tři králové společně

Největší pozornost ale bude zřejmě upřena na jízdu králů, která v minulosti proslavila Hluk široko daleko. Letošní přípravy na ni jsou velmi pečlivé, a týkají se jak samotných jezdců, tak propagace této dávné tradice.

„Hlavními „tahouny“ jízdy králů jsou bratři František a Josef Pospíškovi, dnes už se svými pomocníky a následovníky, tedy se svými syny,“ říká místostarosta Kočí, který si pochvaluje přístup členů budoucí královské družiny. „Přihlásilo se už rekordních dvacet osm kluků, kteří by chtěli jízdu

králů jet, a další zájemci se ještě ozývají. A to je moc potěšující.“ Letošní jízda králů by mohla patřit mezi ty výjimečné. Už nyní se totiž děje věc dříve nevidaná – zástupci Hluku, Kunovic a Vlčnova – tedy míst, kde se zrovna letos jede jízda králů – se dohodli na společné prezentaci v médiích i na setkání všech tří králů.

Král Lukáš

Hlucským králem je jedenáctiletý Lukáš Šimčík, který má ke koním blízko. Jeho otec je totiž soukromý zemědělec a koně přímo vlastní. „Na jízdu se těším, z koně strach nemám, protože jezdím na koních, které má taťka,“ tvrdí Lukáš. Jeho rodiče jsou evidentně těmi, kteří jsou pro tradice zapálení a už dnes dávají najevo, jak jim na jízdě králů záleží. „Člověk je králem jednou za život. Budeme se maximálně snažit, starosti s přípravou určitě budou, ale nebojíme se jich,“ prohlašuje Lukášův otec.

Dosavadní informace z Hluku naznačují, že začátkem července (a nejen tehdy) má určitě smysl do tohoto slováckého městečka vyrazit. Návštěvníků bude určitě hodně, stačilo například sledovat reakce návštěvníků lednového veletrhu cestovního ruchu v Brně – o propagační materiály s Dolňáckými slavnostmi a jízdou králů byl pořádně velký zájem.

RB

Dolňácké slavnosti 2005.

FOTO: RB

Jak se omladina chystá na svou jízdu králů

Dříve předávali tradice otcové, dnes televize

Většině z nich ještě není osmnáct, a to, co právě sledují na obrazovce, je dokumentární film z roku 1971, natočený o Hluku a místní jízdě králů. Kluci z Hluku se sešli na své druhé schůzce a pustili se do jeho sledování, protože právě oni mají nasednout letos v červenci na koně a být středem pozornosti jubilejního 20. ročníku Dolňáckých slavností.

„Vítejte v hlucké tvrzi, vítejte v místech, opředených legendami,“ říká hlas na videokazetě, zatímco kamera snímá tvrz a o chvíli později také starší hluckou „tetičku“ v kroji, která maluje s velkým zaujetím na stěnu slovácké ornamenty.

do historie rodného města, první seznámení s lidovými tradicemi a samotnou jízdou králů. V minulosti by jim tuto tradici předávali otcové, dnes je situace jiná. Videokazeta a obraz v televizi jsou jednou z mála možností, jak kluky do tradic „vtáhnout.“

s kým budou problémy, tomu odstrojíme koně a nebude s námi pokračovat,“ vysvětluje jim Petr Pospíšek, pokračovatel místního rodu, který se točí kolem jízdy králů desítky let.

Spisovatel Josef Holcman, rodák ze Skoronic u Kyjova, který

Týden co týden: „Co je to ta jízda králů, říkám si. Je to hazard? Proč nás tak láká? Proč nás vzrušuje to, co už je dávno zapomenuto? To, co vyváděli naši předkové? A má dnes nějaký smysl?“

Jen divadlo pro turisty?

Dávám si stejné otázky, hledám odpovědi. Právě tady, na schůzkách těch, kteří mají být pokračovateli tradice.

To je myslím to pravé místo na takové hledání.

Jezdím v posledních letech po jízdách králů v Kyjově, Vlčnově, Kunovicích i tady v Hluku a vidím, jak hrozí, že se tato tradice v některých místech stane už jen divadlem pro turisty, kameramany či fotografy. Jak se mění v přehlídku nové generace kluků, z nichž někteří nepadají z koně jen díky tomu, že jim koně drží pomocník.

Hlučtí kluci mají svou jízdu teprve před sebou, záleží na nich, co „provedou“ s tradicí svých otců a dědů. „Hýlom, hálom!“

Oni mají nést dávnou tradici dál. Král je ten nejmladší a nejmenší uprostřed.

FOTO: RB

Radek Bartoníček

Hlas je to mužský, pevný, dospělý, je v něm kapka patetičnosti, ale také hrdosti, nechybí teskný zvuk houslí. „Na téj hlucké věži, zlatá baňa leží....“

Vzpomínka na celý život

Kluci, kteří se předtím okázale bavili mezi sebou a dávali otráveně najevo, že takové dopolední setkání je na ně příliš brzké, jsou najednou zticha a opravdu pozorně sledují obrazovku.

Pro naprostou většinu z nich je to zcela nový a neznámý pohled

„Tož město Hluk se strojí k svátku nejsvátkovanějšímu, k jízdě králů, která patří k nejpyšnějším touhám místních šohajů...“ oznamuje mužský komentář.

Možná právě v těchto chvílích někteří z nich začínají rozumět tomu, že jsou pokračovateli tradice svých předků, běžci v dlouhé štafetě, která začala před jejich narozením a možná bude pokračovat i po jejich smrti.

„Kluci, budete mít vzpomínku na celý život, záleží jen na vás, hlavně se nesmíte bát koně ani vyvolávání, musíte chodit na výcvik, musíte si dát pozor i na pití,

několikrát jízdu králů absolvoval jako jezdec,“ píše ve své knize

Jízda králů prý patřila k nejpyšnějším touhám hluckých šohajů, dozívají se dnešní kluci právě z videokazety.

FOTO: RB

Nová tradice: Živý Betlém

Tak toto jsou fotky z „živého“ Betléma, který mohli diváci vidět v Ostrožské Nové Vsi 25. prosince 2007.

Je to už dlouhá doba, ale rád bych se k ní vrátil, protože tato nová tradice v našem okolí si určitě pozornost zaslouží. Schválně jsem dal Novoveštanům přednost před nedalekou Hroznovou Lhotou, kde je Živý Betlém hodně populární, hojně navštěvovaný a po několika opakováních i dost propracovaný.

V Ostrožské Nové Vsi nyní začali, uvidíme, jestli se jim bude „dařit“ i nadále a hlavně, jestli najdou dost obětavců, kteří budou chtít tuto tradici dál udržovat.

Poprvé bylo vidět, že si na celé „akci“ dali pořádně záležet, přišlo dost lidí a i průvod do „Betléma“ byl poměrně dlouhý a také zajímavý. Taková tradice by našemu regionu moc slušela!

Když jsem vše fotil, napadaly mě například tyto otázky - proč v poslední době Živých Betlémů přibývá? Liší se třeba ten, který byl v Praze na Pražském hradě, nebo třeba ten z Ostrožské Nové Vsi, Hroznové Lhoty nebo některých jiných míst? Jde o „divadlo“ nebo něco jiného? A co nám vlastně tyto „akce“ říkají o dnešní době? Říkají-li vůbec něco?

RB

Vzácná setkání s Annou Kománkovou

Zpěvačka z Javorníku letos slaví osmdesát let života

*Už sem sa zasnúbila,
pohlaví mužskému,
jemu věrnost slúbila,
stavu manželskému.*

*O můj Bože z výsosti,
rač mně pomoc dáti,
můj počátek z milosti.
dej ně požehnáti.*

*Abych ho bez prestání,
věrně milovala,
a v manželské svornosti,
s ním vždy prebývala.*

*Bych ho sobě vážila,
podle slova tvého,
lúbit sa mu snažila,
v času všelikého.*

Zpěv osmdesátileté Anny Kománkové zní obecním sálem v jejím rodném Javorníku.

Z venku proniká zimní slunce, ona sedí na židli a mluví i zpívá do mikrofonu. Dojemný hlas, pomalý, táhlý, tichý, možná ten nejcennější, jaký můžete na Horňácku v těchto časech slyšet.

Od dětství s vírou

Stejně cenná je ona písnička, kterou už téměř nikdo nepamatuje, zpívala se ve chvíli, kdy si přišel pro dívku do jejího rodného domu její nastávající muž před odchodem do kostela.

„Už sa nezpívá. Keď sa ide dnes na zdavky, tak néjni také rozlúčení z domu, pretože sa to vybavuje někde na kulturáku, a to už néjni ono,“ vysvětluje paní Kománková.

Právě tady, v takřka prázdném sále v Javorníku, pod vedením doc. Lubomíra Tyllnera z Etnologického ústavu Akademie věd České republiky vznikala v prosinci 2007 monografie, věnovaná právě této ženě. (O tomto projektu napíšeme více v příštím čísle.) Když jsem poté paní Kománko-

Anna Kománková, rok narození 1928.

FOTO: RB

vou navštívil doma letos v únoru, měla před sebou stejně jako při natáčení starý bratrský kancionál z roku 1753 psaný švabachem. Paní Kománkovou a mnohé další evangelíky na Horňácku doprovází od dětství, i dnes z této knihy žalmů a duchovních písní zpívají v kostele každou neděli jednu písničku.

Děvčata, zpívejte, volávala sousedka

Pozorovat a poslouchat Annu Kománkovou znamená porozumět více tomu, jaké místo v jejím životě a životě jejích

vrstevníků měla víra a tradice.

Jaká víra? To byla víra s pevnými kořeny, sahající až někde tam, kam sahala historie kancionálu. A čtení v něm? To byla učebnice života, v ní byla všechna mravnost i pokora, která člověku bohatě postačovala k životu.

Pokud jde o zpívání, paní Kománková mně vyprávěla o tom, jak zpívala od dětství, jak měly děti ve škole pana „řídícího“ Postlera, který hrál na „hůsle“.

„Moc sa prvěj zpívalo,“ vzpomínala. „Aj můj tata byli zpěvák, aj sestra. Po pokludě, po práci, sme si všeci sedli na dvory na lavku a zpívali sme. Súseda už dycky na

nás volala – děvčata, zpívejte!“ Anna Kománková patří mezi ty, o kterých se v novinách píše jako o horňáckých legendách. Přestože získala mnoho ocenění, žije skromný život a ochotně pomáhá všude tam, kde je potřeba. Velká je například její pomoc ženskému sboru v Javorníku, se kterým vystupuje a ženy učí mnoho neznámých písní.

Patronka javornického sboru

„Bez tetičky Kománkové by nevznikl náš javornický sbor, protože ona jediná je studnice starých písní, které tady už nikdo nezná a nezapívá. Ona je poslední člověk, který odmalička poslouchal a sbíral od starých lidí písničky,“ podotýká členka sboru Martina Venclová. „Je nenahraditelná ve všem, životem, jakým žila, hlasem, jakým zpívá.“

Setkání s paní Kománkovou patří k těm, na která se nezapomíná, ke kterým se člověk vrací a zároveň jej životem dál doprovázejí.

Ale teď už ticho, „tetička“ Kománková zpívá tichým a pomalým hlasem písničku, kterou v minulosti lidé zpívali v okamžicích, když vynášeli z domu nebožtíka.

*Už idem do hrobu,
do hrobu tmavého,
tam budem spočívat,
až do dňa súdného.*

*Manželko, má v žale,
dúfaj v Boha stále,
zdráva buď do smrti,
k Boží cti a chvále.*

*Sbohem, vy dítky mé,
zármuťkem zemdlené,
porúčám vás svému,
otci laskavému...*

Radek Bartoníček

Mlčící většina mi rozumí, tvrdí starosta Veselí

O lidoveckém starostovi Veselí nad Moravou Martinu Bedravovi by šlo s nadšátkou říci, že se vrátil na „místo činu“. V roce 2002 musel po čtyřech letech přenechat vedení radnice politickým konkurentům, v roce 2006 jim ale porážku vrátil a opět usedl na post prvního muže města. Veselí zná tedy téměř dokonale, byť do šestadvaceti let žil v Kněždubu.

Začnu trochu provokativně. Přiznám se, že mně jako přespolnímu bohužel nikdy moc Veselí k srdci nepřirostlo, za což může možná nejvíc ona přeplněná silnice, táhnoucí se přímo přes město. Jakoby bylo Veselí příliš automobilové a málo odpočinkové.

Hodně automobilové je, málo odpočinkové určitě není. S tím bych nesouhlasil. Já si myslím, že v budoucnosti bude život ve Veselí stále lepší, nyní jsme někde na začátku.

A když bych po vás chtěl výčet míst, kde můžou Veselané i turisté hledat klid, odpočinek ...

Pán Bůh zaplať například za

Baťův kanál, to je přece místo pro odpočinek velmi dobré. Také kvůli němu jezdí do Veselí mnoho lidí. Je zde nádherný zámecký park, kolem řeky Moravy jsou krásná místa na odpočinek. Jen si to možná místní neuvědomují a berou to jako samozřejmost.

Dobře. Kdybyste chtěl někoho do Veselí dostat k trvalému bydlení, na co byste ho především nalákal?

Na co je nalákat? To by nebylo jednoduché. Když například mluvíte s mladými, zjistíte, že nemají zájem bydlet v menších městech, ale spíš jdou do okolních obcí. Jdou za levnějšími pozemky nebo si koupí starší rodinný dům, a do

města jezdí autem. Ale já si myslím, že nejde o to někoho lákat. Ve Veselí žijí především patrioti, kteří mají k městu vztah. Lidé, kteří si třeba chtějí postavit dům i v místech, kde v roce 1997 byla povodeň. Chtějí tady žít, mají hluboký vztah k Veselí a k řece. To musí být v člověku.

Já jsem měl vždycky pocit, že Veselí chybí určité centrum, náměstí, kde se můžou lidé scházet, povídat si, nemít obavu o děti, že je srazí auto...

I když nemáme třeba takové náměstí, jako je v Uherském Hradišti nebo v Kyjově, tak je tady hezky. Kdo chce, tak si jistě i ve městě najde místo, kde si může

v klidu popovídat, bez obav o své děti. Takovým místem je třeba park Petra Bezruče.

Veselané nejsou nekulturní

O sobě považuji za nejzajímavější místo krásný zámecký park a celé jeho okolí, včetně nedalekého historického náměstí. Proč dodnes nebylo opraveno?

Jednoznačně je problém v penězích, rekonstrukce náměstí by vyšla minimálně na padesát až šedesát milionů korun. Vždycky byly důležitější akce do infrastruktury. Tato rekonstrukce je tak nákladná, že v možnostech města nikdy nebylo a není ji financovat pouze ze svých zdrojů. Ale nyní jsme podali projekt s žádostí o peníze z prostředků Evropské unie. V červnu budeme vědět, na čem jsme.

Dalším zajímavým místem je zámek, dnes velmi zdevastovaný, který město prodalo v dražbě za jeden milion korun. Do jaké míry věříte slovům

„Jsme nuceni šetřit, máme dluhy,“ tvrdí v rozhovoru starosta Veselí nad Moravou.

FOTO: RB

majitelů, že zámek opraví?

Do jaké míry? Jestliže takovou informaci dali, tak jim věřím. Majitelé navíc pokračují ve zpracování projektové dokumentace. Říkám si, kdo by dával nemalé peníze do projektové dokumentace, kdyby nechtěl zámek skutečně opravit.

Někdo by mohl například namítnout, že zámek už koupili před téměř čtyřmi lety. Co byste řekl takovému skeptikovi?

Opravdu bych neviděl logiku v tom, že by někdo dával peníze do projektu a pak se nesnažil zámek opravit.

Chtěl bych se ještě zeptat na pozemky kolem zámku. Slyšel jsem, že jeho spolumajitelé se snaží nějakým způsobem některé pozemky kolem zámku získat.

Manželé Štěrbovi mají ve svém vlastnictví zámek a pozemek pod zámkem. Jinak jsem zrovna minulý týden podepisoval smlouvu o pronájmu zahradnictví, které jim pronajalo město. Veškeré pozemky kolem zámku jsou ve vlastnictví města.

A mají zájem o další pozemky?

Tak oni skupují louky od soukromých majitelů. Na co je chtějí, to by se chtělo zeptat jich, možná nějaké golfové hřiště, bažantnice, mluvili také o zřízení obory.

Nemáte obavu, že opravdu pěkné prostředí kolem zámku se začne měnit spíše v soukromou oblast?

Nemám a ani to není možné. Tyto plochy v majetku města budou vždy veřejně přístupné. Pokud bychom mluvili o vzdálenějších loukách, které jim prodávají soukromí vlastníci, toto již nemohu zaručit.

Zadlužení města? Tak to prostě je

Jaké je podle vás vlastně Veselí současnosti? Jak byste ho

„Nemyslím, že Veselané jsou nekulturní.“

FOTO: Lenka Fojtíková

vy sám představil?

Já myslím, že jde o klasické menší město na Slovácku. I když se na něm samozřejmě podepsalo to, že sem přišlo od šedesátých let velké množství lidí za prací do železáren, a to v tom dobrém i zlém. Nemyslím, že by se Veselané nějak vymykali mezi lidmi v našem regionu.

Říká se například, že se ve Veselí například tolik nedaří kultuře...

Nesouhlasím s názory, že by se u nás kultuře nedařilo nebo Veselané by neměli ke kultuře vztah. Možná to vychází z toho, že máme ve špatném stavu kulturák, jenže na opravu nemáme peníze. Snažíme se je opět získat ze strukturálních fondů Evropské unie. Pokud by se kulturní dům opravil, už by se snad neříkalo, že Veselané musí jezdit za kulturou například do Strážnice nebo do Uherského Hradiště. Musíme ale srovnávat srovnatelné.

Nemrzí vás to?

Beru to reálně. Divadlo budeme mít těžko, kulturák se snad časem podaří opravit. Pro vaši představu, celkové náklady na rekonstrukci našeho kulturního domu představují částku asi 90 milionů korun.

O nedostatku peněz mluvíte při starostování často, stěžujete si, že město zadlužilo minulé vedení radnice. Opravdu tomu tak bylo?

Nechci o tom moc mluvit, protože tím vyvolám jen další protireakce. Je ale evidentní, že některé akce ve městě se nemusely financovat pouze z městských prostředků, například výstavba autobusového nádraží za 20 milionů korun nebo příprava rekonstrukce koupaliště, která měla stát 150 milionů. V současnosti proto vůbec nepřipadá v úvahu, abychom se pouštěli do větších investic.

Co tedy děláte?

Musíme se zaměřit na úspory. A snažíme se zpracovávat projekty, abychom získali peníze z evropských fondů. Ani jedinou akci bychom nemohli bez těchto peněz dělat.

To jste v hodně špatné situaci. Jak vlastně vypadají vaše příjmy a výdaje?

Běžné daňové příjmy máme kolem 120 milionů korun, z toho nás 55 milionů stojí chod úřadu, 8 milionů městská policie, 20 milionů služby města, 11 milionů školy, 30 milionů musíme dávat na splácení dluhů. Nechci pořád dokola mluvit o zadlužení města,

ale takto to prostě je. Když jsme se v uplynulém roce bavili se zástupci Komerční banky, jestli by nám byli ochotni dát úvěr, tak odpověděli, že to není možné.

A co kdybyste naprosto nezbytně nějaké větší peníze potřebovali?

Kdyby bylo opravdu nejhůř, stát se může cokoliv, máme na fondu rezerv a rozvoje zhruba 40 milionů korun. Ale takový je život, nemá smysl někomu plakat na rameni.

Poslední otázka, týkající se budoucnosti. Pokud nezískáte peníze z evropských fondů...

Ale my je stoprocentně získáme! Určitě alespoň na něco!

A ještě otázka k řešení dopravní situace, která vyvolává ve Veselí hodně pozdvižení. Přespolní nejvíc zřejmě zajímá, zda se tady na nějakém řešení domluvíte, a co prosazujete vy jako radnice.

Zastupitelstvo města má dvacet jedna členů a není reálné, aby se všichni domluvili na nějakém jednom řešení. Každý má na věc svůj názor. Já dávám na doporučení těch, kteří se danou problematikou zabývají. Nemohu též mluvit za radnici, ale pouze za sebe, protože i ve vedení radnice jsou

„Rád bych ve vedení města pokračoval.“

FOTO: RB

na řešení dopravní situace ve městě různé názory.

A váš názor?

Můj názor je ten, že oddálení křižovatek přispěje k větší plynulosti a bezpečnosti dopravy v našem městě s tím, že podporují řešení křížení silnic okružními křižovatkami.

Musím dělat některé nepopulární kroky

Když sleduji dění ve Veselí a noviny, mám pocit, že nemáte zrovna klidné starostování. Velkou kritiku sklízíte právě za řešení dopravní situace, rušení školek nebo například za personální audit, po němž jste snížil počet zaměstnanců radnice.

Kritika? To je kritika ze strany těch, kterých se to dotýká. To je přirozené. Těžko může člověk počítat s tím, že ho někdo bude chválit, když například propouští lidi. Na druhou stranu by bylo určitě pro mě pohodlné, sedět tady a nic moc nedělat, ono by to třeba stejně nějak fungovalo.

Opravdu?

My jsme nebyli po volbách ve vůbec jednoduché situaci, nechci pořád mluvit o zadlužení, ale tak to prostě bylo. Proto jsme

například provedli audit na radnici a teď pokračujeme v řadě městských organizací. Je proto přirozené, že mě někteří kritizují.

Nezdá se vám, že té kritiky je možná až moc?

Nemyslím. Většina kritiky jde opravdu od lidí, kterých se dotýkají řešení, s nimiž přicházím. Jsem přesvědčený, že existuje mlčící většina, která rozumí tomu, že se snažím Veselí pomoci. I když musím dělat některé nepopulární kroky, mám největší radost z toho, že se najdou lidé, kteří chápou kroky, které děláme a je stále mnoho těch, kteří mě na ulici zdraví.

Ted' bych mohl trochu ironicky dodat, že zatímco pochvaly od lidí si necháváte spíše pro sebe, na nadávání jste si nechal zřídit na internetu prostor pro anonymní i neanonymní diskusi.

V programu KDU-ČSL i v programovém prohlášení městské koalice máme, že chápeme veřejnou správu jako službu veřejnosti. A lidé vám toho mnoho neřeknou z očí do očí, ta diskuse na internetu přispívá k větší objektivitě, k tomu, abych měl větší představu o názorech občanů. Je to pro mě i pro vedení zpětná vazba.

No, možná někdy trochu tvrdá. Neuvažoval jste někdy, že tuto diskusi zrušíte?

Ne.

Zaujalo mě, že dokonce vyzýváte lidi, aby psali názory na fungování veselské městské policie.

Pořád se mně zdá, že městská policie nepracuje tak, jak by měla. Její nasazení, přístup i aktivita nejsou takové, jak bych si představoval. Možná mám vysoké nároky.

A co s ní chcete dělat?

Zatím si na její práci dělám obrázek. Například v letošním roce nás bude stát šestnáct strážníků bezmála osm milionů korun. Když přitom rozdělujeme peníze neziskovým organizacím, musíme zvažovat každou korunu. Chtěl jsem spíš iniciovat diskusi o práci strážníků, myslím, že dělají kus dobré práce, kterou třeba neumí prodat. Ale zároveň vidím v jejich práci rezervy.

Zkuste říci jeden bod.

Každý ze strážníků má svůj rajón, za který zodpovídá. A mně velmi vadí, že často je po městě různý nepořádek, aniž by si toho strážníci všimli a upozornili na to.

Takže větší všímavost strážníků?

Určitě. Chci, aby si víc vážili své práce, byli víc iniciativní, vždyť všichni jsme na jedné lodi, placeni z daní občanů. Nebo nepochopím, že mají obavu dát na internet své fotografie, chtěl jsem, aby občané znali svého strážníka. Jestli někdo jde dělat městského strážníka a pak má strach dát na internet svou fotografii, tak tomu nerozumím.

Jak vidím, čeká vás při vedení města ještě hodně sporů a polemik. Volby jsou sice ještě daleko, ale chtěl byste ve starostování pokračovat?

Tak na prvním místě bude důležité, abych byl zdravý. Čím je člověk starší, tím víc zjišťuje, že to není jen nějaká fráze, stačí se podívat, kolik umírá mladých lidí. Pokud bych byl ale zdravý, o mou práci by byl zájem, rád bych ve vedení města pokračoval. Rád bych se třeba dočkal doby, kdy by si město pod mým vedením mohlo dovolit vzít větší úvěr a začít něco budovat. Doposud jsem toto štěstí neměl.

Radek Bartoníček

Ing. Martin Bedrava

Narodil se v roce 1961, žil v Kněždubě, na střední a vysokou školu chodil v Brně, na Vysokém učení technickém vystudoval stavební fakultu, obor Konstrukce a dopravní stavby, po vojně nastoupil jako projektant do Hutního projektu, ve dvaceti šesti letech se přestěhoval do Veselí nad Moravou a osm roků byl předsedou bytového družstva.

Je členem KDU-ČSL, od roku 1994 byl členem městského zastupitelstva, v roce 1996 se stal starostou, po čtyřech letech musel odejít a v roce 2006 se na tento post vrátil. Zároveň je městským předsedou KDU-ČSL a místopředsedou okresní organizace, je členem krajského předsednictva strany i krajským zastupitelem.

Martin Bedrava je ženatý, má tři dospívající dcery, jako svůj nejoblíbenější koníček zmiňuje relaxaci při sbírání hřibů a přírodu.

Chtějí vrátit do vesnice zpívání

Sál. Obecní sál v Boršicích u Blatnice. Takový ten staromódní, s menším pódiem, galerkou a „doupětem“ v podzemí, kde se chodí během plesů na víno nebo třeba na gulášek. Prostě „obyčejný“ sál se zašlými parketami, na kterém si dovedeme ještě představit naše předky, kteří dokázali protancovat i prozpívat celou noc.

Teď v něm stojí poněkud rozpačitě a osaměle několik mužů, kteří se pokusí dát dohromady něco, aniž by měli jistotu, že výsledek bude úspěšný. „Chceme se pokusit u nás založit mužský sbor. Proto jsem vás pozval, abyste nám poradili a pomohli,“ říká jeden z nich těm druhým.

První problém – kdo bude zpívat?

Jeho prosba se může zdát „cizím“ nepochopitelná, vždyť na mnoha jiných místech Slovácka je takový sbor téměř samozřejmostí. Některé mají tradici několika desetiletí, mnohé další vznikly v posledních letech, byť skoro všude shání mladé posily. Když člověk sleduje tady na Slovácku četná setkání sborů, skoro zapomíná na fakt, že zpěv i hudba z vesnic mizí. A dobře je to vidět právě v Boršicích u Blatnice. O to sympatičtější je snaha těchto několika mužů, kteří se snaží proti tomuto „trendu“ postavit.

Sami to ale stěží dokáží. Potřebují pomoc z „venku“, vítají proto mezi sebou kantora z nedaleké Nivnice, který má se „vzkříšením“ lidové muziky velké zkušenosti. „Přivedl jsem ho, protože nevím, jak mužské sbory fungují. Nevím to, a pokud to víte vy, tak nám poradte,“ pokračuje ten, který setkání svolal, a lituje, že přišlo méně mužů než čekal.

Zatím jich tady není ani deset, nechybí ale starosta a místní farář. Většinou spíše starší muži, ale na první pohled obětavci, kteří mají zájem pomoci. V sále je zima, každý je oblečený do bundy, z počátku to vypadá, že se spíš zvednou a půjdou domů.

„Já sem tady něco donésl, ale sú tam spíš písničky z Hluku a ze Súchova, od nás z Boršic tam skoro nic nájni,“ říká muž, který se

opírá o berle. Dlouhá léta byl varhaníkem v kostele, muzikantem – samoukem, který opustil kůr teprve loni po třicetileté činnosti. Musel přijet na elektrickém vozíku, jednu nohu má umělou. Vytahuje zašloutlý zpěvník z třicátých let minulého století. „Chtělo by to aspoň deset, patnáct zpěváků,“ podotýká. Jenže kterých?

Možná kdysi by stačilo zajít jen do vedlejší hospody a nebyl by problém najít zpěváků dostatek. To ale bývalo dřív. Teď je boršická hospoda stejná jako mnoho hospod jinde. V dnešní době už zpěváci v hospodě nejsou – a často ani jinde.

Učitel z Nivnice bere harmoniku a začíná zpívat. „Ánduličko Anno, Ánduličko Anno, nébylo ťa, nébylo ťa, včera doma ráno, včera doma ráno.“

„Tak třeba tato by šla, co říkáte?“ ptá se mužů. Jeden z nich, možná nejstarší, zvedá ruku a začíná sám zpívat. „Pod Javorinú, pod Javorinú, v zeleném pólu, v zeleném pólu,“ znějí první slova. Přidává se harmonika, zpěvák získává větší jistotu a pokračuje: „Boršičtí mládenci orú, boršičtí mládenci orú. Ej orú, ej orú, enom některý, enom některý...“ Na další slova si ale vzpomíná jen těžko, písnička rychle končí.

se svými dětmi z folklórního souboru. Stačí zajít na internet a některé z nich vzít z internetu. Malá skupinka se tak přesouvá k počítači do kanceláře starosty.

Jde se zpívat

„V Boršicích bývala řada muzikantů i spolků. Chtěl bych, abychom se k některým tradicím aspoň částečně vrátili,“ vysvětluje starosta, který přišel s návrhem na založení sboru. „Ať se tady něco rodí, ať se něco vrátí,“ dodává ještě a všem nalévá slivovici.

Texty jsou vytištěné a okopírované, muži sedí kolem stolu a opět

Chtějí oživit vesnici. Ale potřebují, aby jich bylo víc.

FOTO: RB

Druhý problém – co budeme zpívat?

Muži v sále si budou muset pomoci sami. Padají sice návrhy, že by šlo členy sboru hledat přes obecní rozhlas nebo přes osobní návštěvy, ale zatím všechno nasvědčuje tomu, že buď navrátí zpívání do Boršic oni nebo už nikdo jiný.

„Všecko sa mně to vyparilo z hlavy ven. Pokud sa to neopakuje kolik roků,“ vysvětluje, a je na něm vidět zklamání. Další se mu snaží se slovy pomoci, ale také se mu to moc nedaří.

Je jasné, že bez textů písniček bude další snaha marná. Učitel navrhuje, že texty i s notami by mohl dodat - nazpíval je už dříve

se pouští do zpěvu. „Rež, rež, rež, drobňučká, ty jsi moje malučká, po potoku chodila, na kačeny volala, kač, kač, kač, kačena, nasypem ti jačmeňa...“ Nejistota začíná mizet, hlasy nabývají na síle, na Slovácku se možná začíná právě rodit další mužský sbor.

Radek Bartoníček

P. Malár: Malý muž s velkým srdcem

Život kněze, který utekl do Německu, aby nakonec pomáhal „svému“ Horňácku

O páteru Josefu Malárovi jsem se dozvěděla koncem devadesátých let minulého století. Tehdy jsem dělala reportáž v Nové Lhotě na Horňácku se soukromým zemědělcem Františkem Malárem. Majitel stáda ovcí mi tehdy řekl: „O mně nepište! Napište o mém strýci, který žije v Německu. Opravil nám tady kostel a příští rok se budou žehnat nové zvony. Jeden z nich on daroval. Ozvu se vám, až přijede na dovolenou,“ slíbil. Své slovo dodržel a já se tak o pár měsíců později mohla seznámit s tímto mužem, malým vzrůstem ale zato s hodně velkým srdcem. Od té doby trvá naše přátelství.

„Čtrnáct dnů bojuji se střevní chřipkou. Kdybyste přišla včera, tak bychom si ani nepovykládali. Byl jsem totálně k.o.,“ vítal mě P. Malár s úsměvem na tváři letos v lednu při mé zatím poslední návštěvě.

Na Slovácko se vrátil definitivně až loni, a to ze zdravotních důvodů. Jinak žil od roku 1965 v Německu, po roce 1989 ale jezdil pravidelně na Horňácko, do rodné Nové Lhoty, které vydatně pomáhal.

Svůj nynější domov našel v Domě s pečovatelskou službou v Dolním Němčí. Pokud by si někdo myslel, že zde především odpočívá a zahálí, hodně by se pletl. Přestože nemoc ohnula jeho páteř téměř do pravého úhlu a bolest ho omezuje v pohybu, duševně je stále velmi svěží.

Nejhorší chvíle v životě zažil, když utíkal z Československa.

FOTO: Lenka Fojtková

I v domově slouží mše

Ve svém pokojíku každý den slaví mši svatou a pravidelně čte české i německé noviny, které mu přátelé posílají z Německa, pozorně sleduje domácí i světovou politiku. Při mé zatím poslední návštěvě právě slavil třiaosmdesáté narozeniny.

Naše setkání přitom několikrát přerušilo drnění telefonu. Telefonáty měly jedno společné - všechny byly z Německa, bývalí farníci chtěli svému panu faráři popřát k narozeninám. Další gratulanti pak přicházeli po několik dnů osobně, spoustu blahopřání ukrývala také poštovní schránka. Vedle většiny odesílatelů z Německa přišla gratulace i od olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. Ze všech uvedených faktů vyplývá, že P. Josef Malár je

ve své bývalé farnosti v Německu i mezi svými spolubratry oblíbený. Přátelství trvá, i když je kvůli nemoci už izolován.

Pomoc přišla od „sponzorky“ z Prahy

P. Malár přišel na svět 19. ledna 1925 v Nové Lhotě a svým způsobem je živou kronikou dvacátého století. Na vlastní kůži prožil důsledky fašismu i komunismu, až nakonec skončil v emigraci. Osm tříd základní školy absolvoval v rodných Lhotkách ležících jen pár kroků od slovenských hranic. Tehdy tam ovšem žilo dvakrát, možná i třikrát více obyvatel než nyní.

„Rozhodně jsem nepatřil mezi hodné a vzorné chlapce. Spíše jsem šmejdil s prakem, kde se dalo. Potom ale přišla puberta

a s ní jakési první zamyšlení nad životem. Ve čtrnácti jsem se rozhodl, že bych chtěl být knězem,“ zavzpomínal na dávnou dobu.

„Toužil jsem studovat církevní gymnázium na Velehradě. Rodiče ale byli rolníci, a tak nebylo peněz nazbyt. Do školy se dojíždět nedalo, protože ze Lhotek nebylo žádné dopravní spojení. Musel bych bydlet na bytě. Nájem by tehdy přišel na dvě stě padesát korun měsíčně. Za to se ale dala koupit i kráva! Proto tatínek rozhodl, že zůstanu doma hospodařit.“

Nakonec se ale na mladého chlapce usmálo štěstí. Z Prahy se ozvala bohatá žena, která chtěla na studiích podpořit chudé studenty z hor. P. Malár tak mohl nastoupit do benediktinského řádu a začít studovat jezuitské gymnázium v Praze. „Na tu dobu

rád vzpomínám. Vstávali jsme v pět hodin ráno. Po mši svaté následovala výuka. Odpoledne jsme museli za každého počasí absolvovat hodinovou procházku po Praze. Neexistovalo, aby někdo zůstal doma. Díky tomu jsem velmi dobře poznal naše hlavní město.“

Místo studia tvrdá práce

Na gymnázium mladého muže zastihla druhá světová válka. Nacisté klášter zrušili, ale internát fungoval dál. Zavřeno bylo také arcibiskupské gymnázium. Ve studiu ovšem mohl pokračovat na Jiráskově gymnázium v Resslově ulici, kde také v sedmačtyřicátém roce odmaturoval.

Do padesátého roku ještě stačil absolvovat tři ročníky bohosloveckého studia v Olo-

mouci. Po komunistickém puči v osmačtyřicátém roce ale odmítl studovat na státem kontrolované fakultě v Litoměřicích. Za své rozhodnutí musel nést důsledky. Záhy mu pošťák doručil povolávací rozkaz k neblaze proslulé jednotce PTP. Ze dne na den musel narukovat.

Od otce tehdy uslyšel i tato slova: „Chlapče, jdeš do koncentráku. Na kněze jsem tě jít nenutil. Zachovej si ale věrnost.“ „Sloužil jsem přesně tři roky, tři měsíce, tři týdny a tři dny. Kdyby nezemřel Stalin, zůstali jsem tam ještě déle,“ míní kněz. V PTP pracoval na stavbě. S odstupem mnoha desetiletí P. Malár tvrdí, že ho práce u PTP posílila ve víře.

Po propuštění dostal nabídku, že pokud se nebude stýkat s žádným knězem, může pracovat v kanceláři. To ale odmítl. Uzavřel smlouvu se stavební firmou, která potřebovala dělníky na stavbu.

Naučil se několik jazyků

„Tím jsem si zachoval vnitřní svobodu. V kanceláři nikdo nevěděl, kdo je špicl a udavač. Manuálně jsem pracoval patnáct let,“ připomněl kněz. Poskončení každodenní práce na stavbě se dál vzdělával. Začal navštěvovat jazykovou školu. Z obecné školy uměl dost dobře německy, z gymnázia latinu a na vojně se začal učit angličtinu. Po návratu do civilu studoval portugalštinu a španělštinu.

„Nedělalo mi to velké problémy, protože jsem měl dobrý základ v latině. Cizí jazyky pro mne byly koníčkem. Udržoval jsem si tím duševní svěžest, abych nezkostnatěl. Nejenže jsem si cvičil paměť, ale navíc jsem

měl možnost být ve styku se vzdělanými lidmi,“ poukázal na některé klady svého jazykového vzdělávání kněz.

Matku už nikdy neviděl

Časem se ukázalo, jak velmi se mu znalost jazyků v pozdějších letech hodila. Když se začala v pětadesátém roce dočasně uvolňovat politická situace v zemi, rozhodl se Josef Malár emigrovat. Koupil si zájezd do Bulharska.

dy v životě neuvidím...“ Její slova se ukázala jako pravdivá.

„Samotný útěk, kdy jsem v Bělehradě vystoupil a pak přes hory přešel do Rakouska, byl dosti těžký, ale ještě horší byly předcházející nekonečné hodiny strávené v nočním rychlíku z Prahy do Bělehradu. V životě jsem pak už nezažil horší chvíle. To čekání, jak všechno dopadne, bylo strašné. Kdybych se ale bál, nikdy bych tuto cestu ne zvolil,“ tvrdí kněz.

V Rakousku dostal po měsíci azyl a v Německu pak dokončil bohoslovecké studium. Závěrečnou zkoušku složil v roce 1967. Na kněze P. Malára vysvětil augsburský biskup Josef Stimpfle. Prvních pět let působil coby kaplan a poté se stal farářem. Životní sen se chlapci ze Lhotek nakonec splnil. Celý život sloužil v Bavorsku, které má podle jeho mínění blízko k Moravě - vaří se tam podobná jídla a Bavoráci mají stejně jako Češi rádi pivo.

P. Malár se vrátil domů na Horňácko do Nové Lhoty v roce 1990.

Okamžitě se pustil do opravy místního kostela, při které využil své zkušenosti z Německa.

FOTO: Lenka Fojtíková

Návrat domů

Domů se mohl vrátit až po revoluci v roce 1990. Při svém návratu některá místa na Horňácku nepoznával. Dříve malé chaloupky nahradily novostavby. I život se zde hodně změnil. Jeho rodná ves se stala rájem chatařů. Lidé se stěhují pryč, protože je zde velká nezaměstnanost a dojíždění za prací je komplikované.

Kostel svatého Matouše v Nové Lhotě zažil 12. srpna roku 1990 velkou slávu. P. Josef Malár zde slavil svou primiční mši svatou. Když tehdy viděl, v jakém stavu je kostelík, kde byl pokřtěn, rozhodl se, že našetřené peníze věnuje na jeho opravu. Šlo o výraz vděku za to, že zde od útlého věku čerpal víru. Generální oprava kostela byla završena v červnu 2000 slavnostním svěcením zvonů. Ke stávajícím zvonům svatého Matouše (z roku 1722) a sv. Antonínovi (z roku 1962) přibyl zvon s názvem Panna Maria, který daroval právě P. Josef Malár. Druhý ze zvonů nese jméno Svatý Josef a darovali jej farníci z Nové Lhoty. Životní cesta horňáckého kněze se symbolicky uzavřela opět doma.

Lenka Fojtíková

Inzerce

„Děti z Horňácka mají k folklóru blíž,“ říká ředitel umělecké školy

Rozhovor s ředitelem ZUŠ ve Velké nad Veličkou Ivanem Králíkem

Každý klasický rozhovor by měl začínat nejdříve otázkami na toho, koho chceme zpovídat. Já ale tentokrát začnu větami, které si na začátek své kroniky zapsali učitelé Základní umělecké školy ve Velké nad Veličkou.

„1. září 1992 byla ve Velké nad Veličkou ustavena Základní umělecká škola. Je to velký den pro obec i pro nás, kteří pečujeme o talent a hudební citění zdejších dětí. Konečně máme naši školu!“

Myslím, že bych nedokázal

školy Ivan Králík. Muzikant tělem i duší, příjemný společník, pedagog žijící ve Veselí nad Moravou, šéf, který má pod sebou sedm učitelů s různými úvazky.

„Do doby, než já tady skončím, si Horňácko určitě zpěvnost udrží. Zaplat' Pán Bůh je tady velká tradice, věřím, že se děti budou hudebně vzdělávat i nadále,“ říká v rozhovoru a dokládá to na faktu, že zájem dětí je stále ještě pořád větší než je kapacita samotné školy.

tady šestnáct dětí, které se učí na cimbál!

Kdy je nevhodnější přivést vám dítě do „učení“?

Nejlepší je, když k nám přijdou děti, které začaly chodit do první třídy základní školy. Ještě můžou přijít i děti z druhé třídy. To je ideální období, i když já říkám, že učit se dá v každém věku.

A berete jen talentované děti?

Snažíme se nedělat na začátku žádné škatulky, chceme dát šanci

schopnostech i na tom, co chtějí jejich rodiče.

Poznáte už na začátku, jestli je dítě talentované?

Ještě moc ne. Málokdo je tak na začátku odvážný, že umí správně zpívat nebo vytleskávat rytmus. Ale během roku v přípravném ročníku už poznáme, jestli má rytmus, jestli dobře slyší nebo na jaký nástroj by mohl hrát. Když třeba rodiče přivedou žáčka s tím, že chtějí, aby hrál na housle, ale on nemá dobré uši, tak jim to nedoporučíme. Je rozdíl hrát na klavír, kde kliknete na klávesu, nebo třeba brnknete na kytaru, a uslyšíte příslušný tón, a hrát na housle, kde tón musíte teprve vytvořit..

Co když ale rodiče třeba trvají na houslích?

Ano, stává se, že rodiče přijdou a řeknou, že chtějí, aby jejich František hrál na housle. Samozřejmě, pokud má k tomu dispozice, jsme pro. A musíme být pro i v případě, že rodiče to vehementně chtějí. Ale když vidíme, že na to nemá ouška, doporučujeme jiný nástroj.

Existuje tady na Horňácku ještě dost rodičů, kteří mají zájem, aby se jejich děti se věnovaly hudbě?

Existuje. Je to vidět i podle zájmu rodičů o koncerty dětí.

A co děti, mají zájem?

Je samozřejmě logické, že když dojde jaro a Janíček má cvičit na housle, zatímco ostatní kopou do balónu, tak se mu nechce. Ale na druhé straně, když se takové období překoná, a dítě začne hrát v cimbálové muzice nebo komorním souboru, tak je to úplně o něčem jiném, když už je to malý pan muzikant. Ale začátky jsou velmi těžké, chce to vydržet.

„Chceme dát šanci co největšímu počtu dětí,“ říká ředitel Ivan Králík.

FOTO: RB

lepším způsobem vyjádřit radost nad tím, že v centru Horňácka existuje „hudebka“, která má pro tento region mnohem vyšší smysl než celá řada jiných institucí. Vždyť právě v ní se rodí naděje budoucího Horňácka, ke kterému patřila ze všeho nejvíce právě hudba.

Mužem, který má muzikálnost a zpěvnost dětí především na starosti, je ředitel Základní umělecké

Přihlásit se může každý

Zkusím začít od úplného začátku, proto se nejdříve zepřítám – na jaké hudební nástroje se u vás děti učí hrát?

Prakticky na všechno možné, na housle, kontrabas, klavír, kytaru, akordeon, flétnu, příčnou i zobcovou, klarinet, fagot i cimbál. Bohužel nemáme plechové nástroje, tedy konkrétně trubku. Mimořádně, máme

co největšímu množství dětí, i když samozřejmě ne všechny půjdou na konzervatoř. Přihlásit se může každý.

Dostane dítě „přidělený“ nějaký hudební nástroj hned po příchodu?

V prvním roce ne, to děti absolvuji přípravný ročník. Teprve pak se pečlivě rozhoduje, na jaký hudební nástroj se budou učit hrát. Záleží to hlavně na jejich

Myslíte si, že děti z Horňácka jsou v něčem jiné než děti odjinud, občas se říká, že přece jen tady nejsou tak „zkažené“ nebo rozmazlené.

Trošičku to tak asi bude, samozřejmě má na ně velký vliv prostředí, ve kterém žijí. Děti tady na Horňácku ještě poměrně často vidí, že jejich rodiče nebo děda s babičkou se věnovali folkloru, a to má na ně vliv.

Jsou tady třeba víc snaživé?

Všude jsou více a méně talentované děti, všude jsou děti dobré i nedobré. O jaké jde tady procento, to nedokáží říci. Určitě ale tady ve Velké a na Horňácku mají děti blíž k folkloru, protože ho vidí ve svém nejbližším okolí.

Občas slyším, že hodně dětí končí na Horňácku s muzikou, když opouští základní školu a jdou někam na střední školu. Je toto hodně velký problém?

Je to problém, zvláště, když jdou někde dál z domova. Každopádně ale vždy záleží nejvíc na samotném dítěti, když bude mít lásku k muzice, a bude se jí chtít skutečně věnovat, tak se mu to určitě podaří kdekoliv.

Víc dětí vzít nemůžeme

Myslíte si podle zájmu o hudbu a kvalitu žáků, že si Horňáckou svou zpěvnost udrží?

Do doby, než já tady skončím, si Horňácko určitě zpěvnost udrží. Zaplať Pán Bůh je tady velká tradice, věřím, že se děti budou hudebně vzdělávat i nadále.

Budou na Horňácku nadále výborní muzikanti i zpěváci?

Určitě. Celkově na jižní Moravě je situace docela dobrá.

Rád bych se zastavil u kapacity vaší školy. Opravdu to je tak, že můžete mít na škole jen 120 dětí, byť hudbě se chce na Horňácku věnovat více dětí?

Bohužel. Kapacita je sto dvacet dětí a není síla, která by nám umožnila mít jich více. Je to

Zatím se učí, ale jednou z nich možná budou velcí muzikanti nebo zpěváci.

FOTO: RB

strašná škoda. Na jedné straně můžeme být velmi rádi, že zájem je větší než naše kapacita, na druhé straně je obrovská škoda, že jich nemůžeme vzít více. Pořád z vrchu slyšíme, proč bychom chtěli rozšiřovat kapacity, když tam někde v Čechách nemají učitelé koho učit. Ale já říkám – buďme rádi, že se nám takto daří a pěstujme si to!

Já tomu nerozumím. V době, kdy je v této zemi stále méně lidí, kteří zpívají a hrají, brání stát tomu, aby se více dětí učilo muzice? Žádali jste někoho, aby vám umožnil vzít více dětí?

Mockrát, mockrát, mockrát! Dokonce jsem chtěl, abychom mohli zavést i výtvarný a taneční obor, protože my máme jen hudební.

Kdo o tom rozhoduje?

Krajský úřad, v našem případě tedy Jihomoravský kraj se sídlem v Brně. Tam jsme dávali vždy rok dopředu žádost, že chceme navýšení kapacity. A z kraje jdou žádosti na ministerstvo kultury, protože i když se u nás platí školné 270 korun na měsíc, stát na nás pořád doplácí. Ze školného platíme provoz školy, plyn, elektřinu, telefon a další věci. Pokud jde o učitele hudby,

na ty dostáváme peníze od ministerstva.

Takže s žádostí jste neuspěli?

Ne. Dokonce jsme jednou navrhovali, že by nám nemuseli navyšovat rozpočet na mzdy, ale ani to nebylo možné.

Zkoušíte žádat o navýšení kapacity nadále?

Teď už ne, asi jsem starý, bylo kolem toho i hodně papírování. Teď už to ani nezkouším. Ale možná se o to ještě pokusím.

Poslední otázka. Velmi by mě zajímalo, jestli podle vás dává muzika dětem víc než „jen“ to, že se naučí hrát na nějaký zaji-

mavý hudební nástroj nebo se naučí zpívat. Co byste mi na to odpověděl?

V každém případě je dobře, že se dítě hudbě věnuje. Získává estetické cítění, rozšiřuje si svůj pohled na svět, dostane se do zajímavé společnosti. Myslím, že děti, které se věnují muzice, nebo třeba také jazykům či atletice, mají trochu jiné myšlení, nemají čas se nudit. A pro děti je nejhorší, když se nudí. Potom se všichni diví, že třeba někde v osmé třídě jsou už drogy. To je ale už na nějakou pomoc pozdě.

Pane řediteli, děkuji vám za rozhovor a držím vám palce.

Ředitel naslouchá svým žákům.

FOTO: archiv ZUŠ

Po stopách veselského zázraku

Co se skrývá za úspěchy házenkářek ve Veselí nad Moravou

Utkání házenkářek Veselí nad Moravou a slovenských Michalovců vrcholí, domácí překvapivě vítězí, diváci mohutně aplaudují, hráčky se drží za ruce a uklánějí se. Domácí trenér Ivan Pompoš, oblečený do košile s perfektně uvázanou kravatou,

nutně potřebovaly, aby se rozjely a v dalších týdnech mohly bojovat o první místa – což se jim během února dařilo.

Zdá se to téměř neuvěřitelné. Máloco dělá Veselí tak dobrou, velkou a dlouhodobou reklamou jako právě házená. Sport,

zázemí, tady by měl mimo jiné sedět Vlastimil Procházka, který je s klubem spjat snad nejvíce.

„Koho hledáte? Procházku?“ krouží hlavou jedna ze dvou uklízeček učiliště. „Pana Procházku, co má na starosti házenou,“ snažíme se jim pomoci. „Jo

a posílá nás do třetího patra budovy. Vlastimil Procházka - ve Veselí mu nikdo neřekne jinak než Aťa - sedí v malé kanceláři za dveřmi, na kterých najdete kromě štítku s veselskou házenou také cedulku Asociace podniků topenářské techniky. Teprve když vejdete do předsiňky, zjistíte, že jedny dveře vedou k házené a druhé k topenářům.

„Tomu snad nebudete ani věřit,“ reaguje s úsměvem na otázku, jak mohl ve Veselí vzniknout klub, který má ambice dobýt celou republiku.

Sport pro dcery fotbalistů

Historie klasické házené v podání žen není dlouhá a sahá do roku 1984. Vlastně za všechno může několik bývalých fotbalistů, kterým rostly dcery a oni přemýšleli, jakým sportem je zaměstnat – zvolili házenou. „Zápal dívek byl obrovský, vznikla mládežnická družstva a úspěchy nenechaly na sebe dlouho čekat. Než jsme se všichni ve Veselí vzpamatovali, tak tady byla první liga,“ popisuje ve stručnosti začátky klubu.

Pokud ale chcete dělat kterýkoliv sport na vrcholové úrovni, potřebujete k tomu peníze. A to byl na chudším Slovácku prob-

Házená je atraktivní podiváná, plná zajímavých sportovních okamžiků. Zájem sponzorů je přesto malý a hráčky musí mít často druhé zaměstnání.

FOTO: Hynek Zdeněk (www.hcveseli.com)

je od energického koučování svého mužstva celý propoceny. Během utkání neustále pobíhá kolem lavičky, povzbuzuje své hráčky, občas si klekne na kolena a skoro to vypadá, že se k mužstvu modlí.

Píše se leden 2008 a do Veselí jakoby se vracela euforie, házenkářky mluví o tom, že by možná mohly zopakovat úspěch z loňského roku, kdy měly druhé nejlepší družstvo z celé České republiky.

„Bylo to jedno z největších vítězství v mé kariéře,“ přiznal po utkání trenér. Nebylo divu, Veselanky nad velmi silným soupeřem

živořící tady ve městě spíše na okraji a v poloprofesionálních podmínkách, navíc bez citelnější podpory města. Jak je to vůbec možné? Kde jsou kořeny těchto úspěchů? Kdo a co stojí za tímto veselským zázrakem?

Byl jsem vděčný za každou korunu

Když budete hledat centrum místní házené, nehledejte žádný luxus. Starý panelák, v něm učiliště a na něm „přilepená“ malá hala, kde není skoro místo pro hlediště. Tady někde by měl mít klub své

tak, vy myslíte Aťu,“ vystřelil bezprostředně ze sebe tato žena

Své hráčky povzbuzují za každé situace. To je věrný fanclub veselských házenkářek.

FOTO: RB

Než přišel do Veselí, snažil se o klubu získat co nejvíce informací. Impulzivní a bezprostřední trenér ze Slovenska Ivan Pompoš. „Trénuje se mi tady velmi dobře,“ říká spokojeně. FOTO: RB

lém. Procházka by o tom mohl vyprávět celé hodiny, vždyť dosavadní historie klubu je zároveň i historií každoročního mravenčího shánění peněz na provoz.

„Byl jsem vždycky vděčný za každou korunu,“ říká a popisuje cesty po veselských i okolních firmách. „Před začátkem každé sezóny jsme zvažovali, jestli vůbec začneme hrát. Zastavoval jsem autem u každé sebemenší firmičky a chodil je prosit o příspěvek. Rozpočet klubu jsme lepili doslova po tisícikorunách,“ přiznává otevřeně.

Sponzor rovná se majitel

Nedostatek peněz byl také za změnou, která do veselské házené přinesla hodně zlé krve. V nekonečném pátrání po sponzorech se objevil takový, který slíbil, že uhradí část dluhů, ale měl podmínku – převezme jen ligové házenkářky. Všechny ostatní mládežnické a dětské kluby tak nemají s interligovým klubem

vlastně nic společného, protože vytvořily samostatné občanské sdružení. A tento stav vydržel i do dnešních časů, kdy se objevil další sponzor, který je tak i majitelem interligových žen.

„Je to tak, nic jiného než rozdělení nám nezbývalo,“ tvrdí Procházka. Zároveň si pochvaluje, že klub je nyní finančně zajištěn tak, jak asi nikdy dříve. Hlavním sponzorem a také majitelem klubu je totiž firma Britterm, velký obchodník s hutním materiálem právě z Veselí.

„Paní Břečková nám řekla, ať přijdeme za týden, že se poradí s manželem. Byl to pro nás strašně dlouhý týden a pamatuji si to jako dnes. Přišli jsme do kanceláře, ona seděla na židli a řekla nám, že můžeme počítat tak se sto tisíci měsíčně. Nechtěl jsem tomu ani věřit, a v duchu jsem měl obrovskou radost,“ vzpomíná.

Jak tedy bude vypadat budoucnost házené ve Veselí? Pokud jde o ty nejlepší, ty jsou nyní zcela v rukách soukromé společnosti. Jestliže je bude dál podporovat,

mají šanci bojovat o umístění mezi nejlepšími celky nejen v Česku, ale i na Slovensku, protože ženská házená má společnou česko-slovenskou interligu. Veselanky sice mají několik zraněných hráček, dokázaly ale získat několik hráček ze zahraničí a týmu se poměrně daří. Je tedy cesta k boji o český titul otevřená?

Trenér ze Slovenska

„To bych já nikdy takto neřekl,“ reaguje opatrně trenér veselských házenkářek Ivan Pompoš. Sympatický a bezprostřední Slovák, který jakoby přesně zapadal do spíše rodinného prostředí ve Veselí. Navíc, když přijde řeč na historii místní házené, ukazuje se jako perfektní znalec. „Když jdu někam trénovat, snažím se

Sport v ženském provedení. Nejlepší střelkyně Interligy a mnohásobná reprezentantka Marcela Handlová se svou malou dcerou v poločase mistrovského utkání. Odchovankyně místní házené, které chybí nástupkyně, zájem o tento sport ve Veselí upadá. FOTO: RB

Chtějí patřit mezi nejlepší. I když hrají za malé město.

FOTO: Hynek Zdeněk (www.hcveseli.com)

o klubu dozvědět, co nejvíce, abych věděl, do jakého prostředí vlastně jdu. A tady se mi trénuje velmi dobře," prohlašuje.

K dobré atmosféře určitě přispívá i veselský fan klub, který sice není početný, ale o to více dokáže povzbuzovat. Bubny, zvonce, trubky a neuvěřitelný rachot, který se rozléhá po celé veselské hale, to je největší podpora místních házenkářek. O jeho síle svědčí i to, že si ho „půjčuje“ na své zápasy i naše reprezentace. A co je ještě víc neobvyklé – fanoušci cestují na zápasy Veselí společně s hráčkami v jednom autobuse. „Hráčky říkají, že jim to vůbec nevadí, právě naopak, ještě je to podpoří,“ tvrdí jedna z největších fanynek veselské házené Mirka Hořáková, která si tak jako ostatní členové fan klubu se všemi hráčkami tyká. „Co se začala hrát ve Veselí nejvyšší soutěž, tak podpora našich fanoušků je přímo úžasná. Nepamatuji, že by se někde povzbuzovalo tak jako u nás, máme je rádi, jsou fakt super,“ chválí místní fanoušky zkušená hráčka Marcela Handlová.

Nynější situaci v klubu si hodně pochvaluje i novinář Hynek Zdeněk, velký znalec klubu,

který o něm dělá také výborné internetové stránky (www.hcveseli.com). „Za nejpodstatnější považuji to, že se klub dokázal dostat z kritické finanční situace, která byla před pár lety tak závažná, že dokonce ohrožovala

Vlastimil Procházka, bez něhož by místní házená nedosáhla takových úspěchů.

FOTO: RB

samotnou existenci ženské házené ve Veselí nad Moravou. Oceňuji také fakt, že vedení klubu angažuje vedle domácích odchovankyň a kvalitních tuzemských házenkářek i zahraniční hráčky, které zcela jednoznačně pozvedávají úroveň Interligy,“ míní.

Nezájem mladých

Ještě důležitější než úspěchy in-

terligových házenkářek je možná důležitý zájem dětí o házenou. A to je téma nepříliš radostné. Zájem o házenou je ve Veselí a okolí malý, navíc dnešní generace je v přístupu ke sportu jiná než ty generace dřívější.

„Když jsem jako holka hrála házenou, tak jsem zároveň tančila ve folklórním souboru Radošov,“ vzpomíná Marcela Handlová, která házené dávala doslova všechno už od začek. „V souboru mně nadávali, že máme z házené odřená kolena. Na tréninku mě zase vyčítali, že se bojím spadnout, abych se neodřela, tak jsem se rozhodla jenom pro sport.“

V házené to dotáhla z Veselí daleko. Českou republiku reprezentovala více než šedesátkrát,

účastnila se mistrovství Evropy a nebýt jejího rozhodnutí mít potomka, odjela by v roce 2003 na mistrovství světa. Ještě dnes, když se o přestávce utkání věnuje spíše své čtyřleté dceři, patří k nejlepším střelkyním extraligy. Generace Handlové byla zřejmě opravdu jiná, i když ji budete pozorovat na tréninku, uvidíte, jak moc do tohoto tréninku stále dává a kolikrát ze svého místa na křídle se protáhne kolem obrany a vstřelí branku.

„Posledních zhruba pět let máme katastrofální nedostatek mládeže, pamatuji si tady dvě družstva mladších a dvě družstva starších žaček. Dneska dáme dohromady s bídou jedno mužstvo a to nám dojíždějí ještě holky z Hodonína. Dopláčíme na to tím, že se nám skoro vytratily vlastní odchovankyň,“ potvrzuje nedobry trend Vlastimil Procházka a stěžuje si, že Veseláné, kteří tuto situaci neznají, jim poté vyčítají, že nestaví vlastní hráčky a nakupují v cizině.

Kde je záchrana? Pomáhá Horňácko

Nadějí pro házenou na Slovácku je možná paradoxně Horňácko. Právě v jeho centru, ve Velké nad Veličkou, totiž trénují děti, které se házené věnují. „Vylodění“ házené na Horňácku přitom pomohla náhoda.

„Všiml jsem si, že tam mají krásnou halu a napadlo mě tam založit házenkářský oddíl,“ říká Vlastimil Procházka. Zavolał proto starostovi Velké Jiřímu Pšurnému, šéfovi velického sportu Petrovi Kohůtovi a řediteli největší místní firmy, panu Trnovi z Kordárny. „Říkal jsem jim, že máme ve Veselí málo dětí na házenou a navrhl jsem klub ve Velké. Všichni to podpořili a dneska máme ve Velké jakousi naši házenkářskou farmu dětí od první do šesté třídy,“ pochvaluje si. Na mapě se tak možná rodí zcela nový házenkářský „ráj“.

**Radek Bartoníček,
Stanislav Dufka**

Hokejová bašta jménem Ostroh přitahuje

Reportáž z místa, kde se děti učí hrát hokej

I když na extraligový hokej musíme až do Zlína, existuje v našem regionu místo, kde o letošní zimě vládlo větší hokejové nadšení než v trápícím se Zlíně: zimní stadion v Uherském Ostrohu.

Ještě nedávno nekrytý malý plácek naproti Dyasce patří k místům, kam míří tisíce fandů i hokejistů – od těch opravdu hodně malých až po ty, kteří na bruslích strávili pořádnou

má na nohou brusle, pevně svírá židli a snaží se posunovat po ledě. Pomalu, tam, zpátky, zase tam, zase zpátky, a tak stále dokola. Takové jsou většinou hokejové začátky. Až nebude potřebovat židli, přidá se ke klukům, kteří právě bruslí kolem něho.

Nebezpečí: Pohodlnost rodičů i dětí

Jsme na tréninku těch nejmenších, kteří si říkají Bruslička. Kluci od

vůbec naučily bruslit. Když to děcko začne bavit, většinou to potom baví i někoho z jeho rodičů a začne s dítětem jezdit, pak se to rozkřikne po okolí," ujišťují trenéři Rostislav Polehla a Petr Mika.

„Nejdůležitější je s dítětem přijít, když někdo přijde poprvé, většinou ho to chytne. Máme tady hodně kluků z Ostrohu, jezdí ale i z okolí.“

Jejich trénování malých kluků se na první pohled nijak neliší od kla-

„ukrást“ více puků). Oba trenéři se shodují, že největším problémem je pohodlnost. Tedy pohodlnost dnešních dětí, ale především rodičů.

„Děcka jsou pohodlnější, s tím se dá těžko něco dělat, v současnosti je mnohem těžší je na ledě motivovat, oni jsou na ledě rádi, ale přece jen někde v hlavě se už těší na to, jak sednou k počítači a vlastně je to nestojí žádné úsilí,“ všímají si Rostislav Polehla a Petr

Chtějí hrát hokej. Ale nesmí mít pohodlné rodiče.

FOTO: RB

část svého života. Následující reportáž má být především o těch menších.

Představte si hokejový stadion. Teď už zastřešený, s vysokým plexisklem za brankami a menším hledištěm. Uprostřed ledu otec s malým synem, hoch

čtyř do šesti, sedmi let. Budoucnost místního hokeje, který zažívá jedno z nejlepších období.

„Zájem o hokej je, ale určitě mezi sebou rádi přivítáme další zájemce. Nám nejde ani tak o to, abychom naučili děcka hrát hokej, ale spíš chceme, aby se

sických opravdických tréninků, i když vše je přizpůsobeno dětskému věku.

Kluci si tak hrají například na rybáře (snaží se vzájemně chytat, čímž trénují mimo jiné koordinaci těla a obratnost) nebo třeba na četníky a zloděje (kdo dokáže

Mika. A hned jedním dechem dodávají na adresu těch rodičů, co sedí doma: „Nejdůležitější ale je, aby zvedli zadek. To je podle nás vůbec ta největší potíž.“

Rodiče, kteří postávají ve všední den kolem mantinelu už brzy odpoledne, jsou evidentně roz-

Bohuslav Zápařka, hlavní muž místního hokeje.

FOTO: RB

hodnutí hokeji a tím i svým dětem leccos obětovat. „Jinak to ani nejde,“ reaguje Radek Větříšek, který pozorně sleduje svého, ani ne šestiletého syna Viktora. „Největším problémem je čas. Tréninky začínají po třetí hodině, proto syna oblékáme do hokejového už ve školce a hned valíme sem. Tréninky jsou třikrát týdně, a pokud na nich děcko jen trochu chybí, už je to poznat. Začínali jsme v listopadu se židličkou a za těch několik málo měsíců je zlepšení nesrovnatelné,“ říká otec, který sám hokej hraje.

Hokej je ze všeho nejvíce tvrdá dřina

O výchově hokejistů by mohl s klidem přednášet osmapadesátiletý Oldřich Klauda, který má o hokeji dokonalý přehled. Trénoval mládež, první mužstvo, působil ve výboru ostrožského hokeje, jezdil s rolbou, prodával v bufetu, pomáhal při výstavbě zimního stadiónu a dnes brousí brusle.

„Dneska když přijdu na stadión a vidím ty nejmenší, jak bruslí, s jakým zápalem hrají, tak cítím obrovskou radost. Ty děcka na tom ledě, to je něco nádherného,“ raduje se.

Sám má velkou zásluhu na tom, že jeho talentovaný vnuk Michal Vodný patří mezi devět odchovanců

ostrožského hokeje, kteří hrají v různých mládežnických kategoriích ve Zlíně. Dnes už s úsměvem vzpomíná, jak ještě nedávno pendlovali s vnukem na tréninky po trase Uherský Ostroh a Zlín. „To ještě nebyla ve Zlíně druhá hala a kluci trénovali ráno od tři čtvrtě na šest. Ve čtyři ráno jsme vstávali a už se jelo, akorát jsem měl vždycky obavy, jaké budou v zimě cesty.“

Oldřich Klauda je přesvědčený, že současný hokej je ze všeho nejvíce tvrdá dřina, a to už od odmala. „Jezdím na tréninky a zápasy kluků a musím říci, že hokej na úrovni dorostenecké ligy je už skoro na profesionální úrovni. Kluci trénují denně a k tomu ještě posilují. Je na ně kladená obrovská zátěž a na nic jiného kromě školy vlastně nemají čas.“ „Děda“ by nejraději viděl svého Michala v extralize. Sám ale ví, že to je ještě dlouhá a náročná cesta. „Dneska je to sice hodně o hokejovém umění, ale také rozhodují známosti, konkurence je obrovská a uchytil se jenom velice málo dorostenců. Podívejte se, kdyby kluk nakonec skončil tady v Ostrohu, tak by mě to také nemrzelo. Jsem rád, že dělá sport a nechytí se nějaké party. Víte jak to dneska s mladýma chodí,“ loučí se muž, který o hokeji mluví

evidentně velmi rád a s velkým zaujetím.

Projekt pro školy

Vůdčí osobností hokeje v Uherském Ostrohu je Bronislav Zápařka, čtyřicetiletý muž, který má na starosti veškeré dění kolem zdejšího hokeje a samotného zimního stadiónu už šest let. „Snažíme se jít trochu odlišným stylem než kluby v jiných městech. My jdeme opačnou cestou, tedy od spodu směrem nahoru, od mladých po starší,“ říká hned na začátku.

„U nás se snažíme každý rok vytvořit nové mužstvo. Vlastně pořád něco tvoříme. Začalo se u výuky bruslení – Brusličky, pak jsme do soutěže přihlásili třetáky,

následně čtvrtáky a pátáky, na závěr přibyli mladší a starší žáci. Naším nejbližším úkolem a prioritou je vytvoření mužstva dorostu,“ vysvětluje a zároveň upozorňuje, že všechny mládežnické celky mají kvalifikované trenéry. „Každý trenér má licenci, u každého trváme na tom, aby prošel trenérským procesem. Mládeži chceme dávat opravdu jen to nejlepší,“ prohlašuje první muž klubu.

Ostroh se tak může chlubit mimo jiné kvalitními výsledky mládeže. Například žáci třetí třídy se na nedávném celorepublikovém turnaji v Pardubicích dostali až do finále, kde podlehli domácím Pardubicím, ale předčili taková hokejová města, jako Kladno, Jihlavu, Plzeň nebo třeba i Brno. Starší žáci vedou krajský přebor a i ostatní žákovské týmy jsou na předních místech svých soutěží. Mladičkových zájemců o hokej by ale mělo být ještě více.

Bronislav Zápařka nosí v hlavě projekt, od kterého si slibuje především ještě větší popularitu hokeje hlavně mezi kluky z okolních vesnic. O co se vlastně jedná?

„V současné době, je zimák využitý zhruba na devadesát procent, ovšem v atraktivních podvečerních a večerních časech. V jinou dobu, zejména dopolední je využitý méně, proto bychom chtěli na led přilákat za pomoci různých grantů a nadací okolní školy. Projekt by měl prostě dostat na náš led pravidelně děti z okolních měst a vesnic. Každá škola by tady mohla mít každý týden svůj pravidelný čas. Také si

Začátky jsou těžké.

FOTO: RB

od toho slibujeme příliv nových mladých hokejistů do našeho klubu," plánuje.

Při povídání se šéfem klubu přichází řeč i na téma, které je možná pro řadu rodičů nejdůležitější – finanční náročnost hokeje. Není tento sport přece jen velkou zátěží pro rodinnou kasu? „Z toho rodiče strach mít nemusí," zní první reakce. „Když je dítě šikovné, snažíme se vždycky najít nějakou cestu, aby mohlo hrát. Můžeme půjčit slušnou výstroj i brusle, jsme schopni se domluvit i na splátkovém kalendáři placení klubových příspěvků, které jsou mimochodem dva tisíce korun, což je oproti jiným klubům zanedbatelné. Navíc dětem z klubových peněz často přispíváme na tréninkové kempy, zájezdy i turnaje. V ostatních klubech většinu z těchto věcí platí rodiče.“

Slavná minulost, solidní současnost

Teprve čas ukáže, kteří z dnešních mladičkových hokejistů se nakonec postaví na brusle mezi ty nejlepší. Pokud ale hledají sportovní vzory, můžou je najít přímo na ostrožském stadionu mezi hráči prvního mužstva. Těm se sezóna docela vydařila, o čem svědčí množství diváků na utkáních. Stačilo například navštívit Ostroh v poslední době, když Uherský Ostroh hrál v únoru s Uherským Hradištěm play off o přeborníka Zlínského kraje. A stejná situ-

První mužstvo mělo solidní výsledky a přitáhlo na stadion řadu diváků.

FOTO: Stanislav Dufka

ace byla, když domácí hráli s Hradištěm nebo Uherským Brodem letos v lednu.

Útulný, teprve nedávno zastřešený stadion, byl zaplněn stovkami fanoušků. A byla to pořádná sláva, když začátkem ledna ostrožští hokejisté po čtyřech letech doslova Brod smetli a vyhráli tento prestižní soubor o pět branek!

Po několika hubených letech prostě hokej v Ostrohu znovu táhne. Pokud přijedete později, zapomeňte, že zaparkujete přímo u stadiónu. Dlouhé kolony aut se při těchto zápasech táhnou po obou stranách cesty až skoro k Moravnímu mostu.

Za to, že není mužstvo z tohoto pětitisícového městečka v krajské lize jenom do počtu, může právě manažer Zápařka.

„U nás má hokej obrovskou tradici. Navíc jsme jeden z prvních hokejových klubů, který vůbec na Slovácku vznikl. Bylo to v letech 1929-1930," upozorňuje a připomíná zlaté časy místního klubu ve válečných letech, kdy klub hrál třikrát kvalifikaci o postup do celostátní ligy. V té době tady byla také rekordní divácká návštěva, čtyři tisíce fanoušků na finálovém zápase s SK Podolí o postup do nejvyšší soutěže.

„Hrál se tady vůbec nejlepší hokej

na celé Moravě. Dneska si to lidi ale skoro vůbec neuvědomují. Ta tradice hokeje je tady obrovská a předává se doslova z otce na syna. Klobouk dolů před tím, co tady vytvořili ti lidi před námi," smeká před prací svých předchůdců šéf ostrožského klubu.

Málokdo také ví, že hokej ve Zlíně zakládali právě Ostrožané. V padesátých letech přešli z Ostrohu do Zlína nejlepší hráči jako Stuchlíci, Koželé, Vačura, Němčický a vlastně tak vytvářeli dějiny zlínského hokeje.

To je ale všechno minulost, co ovšem současnost? Neztratí ostrožský hokej, mimochodem s ročním rozpočtem 1,3 milionu korun, svůj nynější lesk?

„Samozřejmě, každé vydobyté pozice se velmi těžce obhajují a udržují," odpovídá Zápařka.

„Dali jsme klubu jakýsi řád, máme svoje pravidla, máme podporu města, máme podporu školy, chodí diváci. Je to jakýsi propojený organismus, který díky mnoha obětavým lidem funguje. A já věřím, že bude fungovat i nadále.“

**Stanislav Dufka
Radek Bartoníček**

I v Uherském Ostrohu může začít s hokejem nový Hašek nebo Jágr.

FOTO: RB

Pradávná tradice má námále

Blatnička je jediným místem, kde chodí po domech „Blažejáci“

Mají zachránit dávnou tradici, ale jsou ještě malí.

FOTO: RB

Vydou? Nevydou? Před kostelem v Blatničce postává na únorovém slunci několik malých kluků, kteří by měli vyrazit už za chvíli na obchůzku vesnicí. Vždy na svátek sv. Blažeje – ochránce dětí a nemocných – chodí chlápci po Blatničce, před každým domkem se zastaví, zazpívají, předvedou krátký tanec a pokračují dál.

Dělají to takto v Blatničce už dlouho. Podle historických pramenů možná už dvě stě let. Kdysi tato dávná církevní tradice existovala na mnoha dalších místech po celé zemi, ale teď zůstala jen tady, mezi Dolňáckem a Hornňáckem na Slovácku.

Jenže, kdoví. Možná tato tradice vymizí úplně. Kluci by měli vyjít, ale zatím tomu nic moc nenasvědčuje. Dnešní život mluví proti nim. Je jich málo. Jsou příliš malí a tedy nezkušení. A hlavně – asi neumí písničku, kterou mají při obchůzce zpívat.

„Asi to dnes děcka zrušíme, musíte se nejdřív sejít a naučit se to,“ říká poněkud rezignovaně místní „písmák“ Miroslav Hudeček, kromě starostky Jaroslavy Hruškové a hrstky rodičů jediný, kdo se snaží klukům pomoci. On, dokonalý znalec historie Blatničky a jejích obyvatel, by měl právě nyní zachraňovat její budoucnost.

„Na Blažeja jsem chodil já i můj

dědeček, je to opravdu velmi dávná tradice. Nejzajímavější je, že když jsem zjišťoval, jestli ještě někde existuje, tak jsem na ní nikde nenarazil. Jsme asi jedini,“ sděluje výsledky svého pátrání. Možná už brzy ale „padne“ také

Nebýt toho velkého, tradice Blažejáků by letos zřejmě skončila.

FOTO: RB

Blatnička, protože starší školáci už po vesnici chodit nechtějí. Prý se za takové chození i zpívání stydí. A to přesto, že jde o ušlechtilou tradici, která má sice různý výklad, ale stejný cíl. Vzbudit soucit s nemocnými a dětmi, povzbudit víru a vzdělanost.

Jenže kluci, kteří mají chodit

tentokrát, jsou vesměs opravdu hodně malí, buď chodí do školky nebo prvních tříd, jen jeden je alespoň čtvrták.

Raději počítačové hry

Debaty dospělých, jestli chodit nebo nechodit, si moc nevšímají, požduchují se, zápasí mezi sebou s dřevěnými meči

Kdyby tady nemuseli stát, zřejmě by seděli u počítače. „Lineage 2 Chronikle 5 na serveru dark elmor,“ vyjmenovává suverénně ten nejstarší Dalibor Dula svou nejoblíbenější počítačovou hru i s adresou, kde ji lze na internetu najít. „Vyrobíte si postavu, můžete založit klan nebo alianci s jinými hráči, a potom už jen hrajete,“ vysvětluje Dalibor princip hry.

Když dospělý postupně projdou jména všech, kteří na plánovanou

s váma u každého baráku zpívat nebudu,“ snaží se kluky „probrdit“ pan Hudeček. „To musíte vědět vy, jaká jsou slova.“ Všechno nasvědčuje tomu, že tradice bude skutečně přerušena.

Jakmile se ale jedna ze starších žen přichází zeptat, kdy se mládenců dočká, pan Hudeček to přece jen riskuje. „Kluci, tak to zkusíme,“ vybízí děti. Nejdříve se jim ale ještě snaží vysvětlit, jak vlastně mají po domech chodit, co mají dělat s šavli a jak mají zatancovat – a přidává už kompletní písničku.

„Na Blažeja svatého, učitele velkého. Kdo své dítky miluje, vede je k dobrému. Nejprve Boha znáti, učitele svého, víře je vyučovat, Krista syna jáho,“ zpívá i se starostkou. Nesměle se k nim připojují i kluci. Všichni písničku

obchůzku nepřišli a mohli přijít, pouští se starostka přece jen do písničky. „Na Blažeja svatého, učitele velkého. Kdo své dítky miluje, vede je k dobrému. Nejprve Boha znáti, učitele svého,“ zpívá, ale nedozpívá. Nikdo z přítomných neví, jak znějí další slova. Kluci, tak co umíte to? Já

opakují poprvé, podruhé, potřetí. Hlas mají stále silnější. „Tak kluci, jdeme!“ zavelil obětavě Miroslav Hudeček. Obchůzka může začít, pro tentokrát je tradice zachráněna.

Radek Bartoníček

KLIENSKÉ CENTRUM OVB ALLFINANZ, a.s.

SPOŘENÍ

INVESTICE

POJIŠTĚNÍ

ÚVĚRY

HYPOTÉKY

Allianz

AMICO

ING

Deutscher Ring

Českomoravská
stavební spořitelna

Na těchto základech můžete stavět

CONSEQ

Kooperativa
KOLLEKTIV

AVIVA

Životní pojišťovna

wüstenrot

ČESKÁ
POJIŠŤOVNA

ČP INVEST

PENZIJNÍ FOND
ČESKÉ POJIŠŤOVNY

CSOB Pojišťovna

SFM GROUP

Investment products and services

HSBC

PIONEER
Investments®

Hypoteční banka

Raiffeisen
BANK

VOLKSBANK

QUADRAT

Raiffeisen
STAVEBNÍ SPORITELNA
Specializace na bydlení

UniCredit Bank

UNIQA
pojišťovna

OVB

608 42 92 42

Z Horňácka pro ČT Tonda Vrba...

„Miništáb“ unikátního projektu DIGINÁVES mapuje dění na Slovácku

Představovat čtenářům Tonda Vrba z Velké nad Veličkou je možná úplně zbytečné. Zejména na Horňácku jsem zatím nepotkal člověka, který by ho neznal osobně nebo o něm alespoň neslyšel. Řada lidí navíc ještě připojí dlouhý sled historek, v nichž Tonda figuruje v hlavní roli. Proč ho tedy představovat nyní?

Tonda Vrba ke svým mnohým profesím – novinář, fotograf, vypravěč, montér, organizátor mnoha akcí, zpěvák, mnohonásobný dárce krve, recesista a především výborný kamarád se smyslem pro každou „špatnost“ – přidal ještě další.

Vysílat začal 1. 1. 2007

Už rok totiž cestuje v barvách České televize po Slovácku a s malou kamerkou v ruce tady mapuje zdánlivě „malé“ události. Většinou o víkend, jen proto, že má své Horňácko a vůbec celé Slovácko rád.

„V létě roku 2006 mňa oslovili z České televize, že chystají zcela nový projekt, v rámci kterého budou vytipovaní lidé natáčet dění ve své dědině, ve svých regionech. Nevím ani, proč sem to byu právě já,“ vzpomíná po horňácku na začátky tento „skoropadesátník“, který následně absolvoval malá školení přímo v televizním studiu na Kavčích horách a potom v terénu v okolí kuželovského mlýna.

Samotné vysílání naostro vypuklo první den roku 2007 hned na deseti místech republiky, Tonda se divákům přihlásil z Hroznové Lhoty, kde se uskutečnila po mnoha desítkách let opět krojovaná svatba podle starobylych zvyků. Diváci tak mohli sledovat například nevěstu, která přesně o půlnoci ztrácela věnec svobodné dívky a kamarádky jí vázaly čepec vdané ženy.

Od té doby natočil společně se svým nejbližším spolupracov-

níkem Radkem Pšurným přes devadesát reportáží, z toho jich bylo padesát dva odvysíláno veřejně (na některých se podílela také jejich kamarádka Martina Venclová).

Díky nim se mohli lidé ocitnout na mnoha zajímavých místech a poslechnout si řadu osobností ze Slovácka – s kamerou tak nechyběli kupříkladu na

televizi, tak to vyčuchneme my amatéři. Mám k tomu celkem určený dobrý zpravodajský frňák a především potom chuť udělat nějakou dobrou reportáž,“ říká s úsměvem. Podle něho se děje na Slovácku mnoho zajímavého, a to nejen pokud jde o folklór, košty slivovice i vína a podobné akce. „Je tady fůra dalších zajímavých věcí na dědinách, keré

norár, kerý vůbec nestačí pokryt našu aktivnú činnost. Nedějuám to proto, abych na tom vydějuau, byu suavný. Myslím, že k téj suávě su suavný už dost, ale tvorím to kvůli tomu, že chcu náš kraj v dobrém slova smyslu především propagovat. Nekeří páni úřednici tvrdijú, že to někde není treba, ale já su pevně presvědčený, že je. A navíc po naší práci to ostává

Dělá pro Horňácko víc než mnozí jiní. Takřka zadarmo.

FOTO: RB

vyhlášených hodech ve Vracově, při zpívání starých koled v kostele sv. Máří Magdaleny ve Velké nad Veličkou nebo třeba při poslední cestě s tanečником a muzikantem Jiřím Mičkou.

My amatéři to vyčuchneme

Horňácký „filmarský mini týmeček“ se navíc pustil jako jediný v republice z vybraných příspěvovatelů do odvážného počínu a mapuje nejen svůj region, ale postupem času hodlá „zabrúsit“ i do jiných regionů. Chce mít pod „kontrolú“ téměř celou jihovýchodní Moravu.

„Co nevyčumchá profesionální

sú zašité, stejně jako je tady také hodně zapomenutých zajímavých lidí, kerý něco v životě uděuali. Je treba za nima zajet, dokud sú ešče na tomto světě,“ míní.

Zároveň si velmi pochvaluje spolupráci se studentem strážnického Purkyňova gymnázia Radkem Pšurným, kerý je redaktorem, kameramanem a zvláště pak skvělým střihačem příspěvků.

Tonda Vrba tvrdí, že ho práce pro Českou televizi baví, byť jde o práci nevdělečnou, proto se musí obracet na činnost s prosbou o drobnější finanční pomoc i na radnice na Slovácku, případně na různé organizace. „Česká televiza nám dává symbolický ho-

pekně vidět. A na věčné čase,“ vysvětluje.

Radek Bartoníček

Pokud chcete reportáže Tondy Vrby sledovat, stačí, když si kliknete na internetovou adresu www.diginaves.cz A nejlepší jejich příspěvky najdete také přímo v televizním vysílání na ČT 24, vždy poslední nedělní ráno v měsíci po deváté hodině. Na hlavním kanálu ČT 1 se také jejich reportáže objevují v pořadu zajímavosti z regionů, ale zatím jen sporadicky.

Senioři v Hluku se umějí bavit

Zpráva o jednom zdánlivě všedním setkání

Hned na začátku se přiznám, že je poněkud obtížné zachytit atmosféru setkání hluckých seniorů, kteří se každý měsíc scházejí na místní tvrzi. Platí o nich totiž to, co o řadě

své setkání budou věnovat. Předminulý měsíc tak byla například velká výstava harmonik místních muzikantů, minulý měsíc pro změnu pochovávali na tvrzi basu, a to způsobem, o kterém se

dal do řeči s těmi, kteří vzorky zelí nosili, dozvídal jsem se, jak se připravuje sterilizované, nebo ještě lépe kvašené zelí, kolik se do něho dává cibule, kmínu nebo soli, případně, cože to je ten prášek pyrosyřičitan. Pro neznalce - ten se přece dává právě do zelí.

Dobré zelí je alchymie

Vzorků bylo hodně, jejich posuzování pečlivé a spravedlivé, vítězové byli očekáváni s velkým napětím.

Nakonec se nejdříve zvedl ze svého místa pan Antonín Dufka, který získal pěkné třetí místo. „Je to zelí s koprem,“ křikl na mě, když si šel pro cenu - jedno půllitrové pivo. Diplom za druhé místo a klobásku k tomu si odnášela z tvrze paní Ludmila Hrdinová,

menitý!) a na spodek dáte tvrdý chleba (aby zelí spíš vykvasilo). Pak položíte první vrstvu zelí (třeba i z obchodu), posolíte a ještě dáte nakrájenou cibuli. Do toho přisypete trošku kmínu. Ale opravdu jen trošku, kmín by udělal zelí moc hořké! Když takovou jednu vrstvu máte, pořádně ji „udusáte“ rukou.

Jestliže jste hotoví, můžete pokračovat ještě s dalšími dvěmi vrstvami. Počítejte ale s tím, že se vám vytvoří vrstva vody, tu samozřejmě odeběříte.

Důležitá rada - paní Kotačková nakonec zelí zatíží vyřezaným kolem dřeva, na které položí nejlépe umytý kámen. Kolem velkého hrnce je ještě „járek“, do kterého leje čistou vodu. Proč? Aby zelí nenabralo hnědou barvu. Pak už nezbyvá než jen čekat, přibližně

Mladí by nám mohli závidět, jak se umíme bavit.

FOTO: RB

podobných setkání - je nutné být na místě, vnímat atmosféru, poslouchat muziku a povídání přítomných, pozorovat radost těch, kteří jsou šťastní, že jim život dopřává možnost takto prožívat už spíše podzim svého života.

Pokud si takovou atmosféru představíte, zkuste uslyšet ještě zvuk harmoniky, vybavit si texty známých písniček a pak se třeba dejte do zpěvu. Tak jako hlučtí senioři (nevím, jestli by se za slovo důchodci nezlobili), kteří zpívali přes celý sál tvrze a přitom se ještě bavili na téma zelí.

Proč právě na téma zelí? Hlučané se totiž scházejí každý měsíc, a vždy dopředu si řeknou, čemu

ve slováckém městečku vypráví dodnes. Nechyběly plačky, pan farář (ne ten pravý, to se rozumí), rozlučková řeč, ani máry. Tvrz byla přeplněná a mladí se mohli jít podívat, jak se baví „starý dobrý Hluk“.

Hlavním organizátorem hluckých setkání je pan Otakar Konečný, který tvrdí, že tradice tohoto besedování vznikla vlastně nenápadně a spontánně. „Chtěli jsme se potkávat a bavit, a postupně chodilo stále více lidí,“ říká.

Možná byste namítli, co je možné o takovém zelí vůbec psát, ale po své osobní zkušenosti upozorňuji, že by toho bylo možné psát opravdu hodně. Když jsem se

Otakar Konečný, hlavní duše setkání hluckých seniorů.

FOTO: RB

jejíž recept v této chvíli bohužel neznám.

Ovšem pozor, s dámou na prvním místě jsem se dal do řeči a vše potřebné vyzvěděl. Nejdříve její jméno - paní Marie Kotačková, při povídání se usmívala a tvrdila, že dělá úplně obyčejné zelí, jenže, když jsem ji poslouchal, měl jsem pocit, že tak obyčejné určitě není.

Takže tady je návod na nejchutnější hlucké zelí tak, jak jsem si ho zapisoval při povídání paní Kotačkové:

Vezmete kamenitý hrnc (ano, ka-

tak měsíc. Ovšem opět pozor - hrnc se zelím musí být v teple, třeba v kuchyni.

Takový je tedy recept od vítězky, který se naučila - jak mi doslova řekla - od své maminky. Můžete ho vyzkoušet.

Nebo si zkuste zajít na zelí do některé z blízkých restaurací - bohužel tip na tu s nejlepší, nebo alespoň dobrou kuchyní, vám nedokážu poskytnout.

A pokud máte tip na seniorské setkání zrovna právě u vás, určitě se nám ozvěte, rádi za vámi přijedeme!

RB

Inzerce

SKI PARK FILIPOV
TEL: 842 990 128
724 843 798

Senátor přiveze špičkové mladé hudebníky

Mikroregion Ostrožsko pomáhá s dobročinnými koncerty Srdce na dlani

Senátor Josef Vaculík sice žije ve Starém Městě a zpívá v mužském sboru v Buchlovicích, přesto má ale velmi blízko i k našemu Mikroregionu Ostrožsko. Společně totiž připravujeme již po několikáté dobročinné koncerty s názvem Srdce na dlani, které se letos uskuteční v dubnu na pěti atraktivních místech.

„Impuls k pořádání koncertů vznikl před čtyřmi lety. Tehdy jsme byli s buchlovickým mužským sborem ve Španělsku. V rodině, u které jsem byl ubytován, jsem se poznal se skvělým mladým klavíristou Claudiem. Zajímalo ho, jestli by si nemohl zahrát někde v České republice,“ říká k začátkům dobročinného koncertování mladých nadějných umělců.

Když se vrátil, zkontaktoval tohoto španělského klavíristu s talentovanou absolventkou houslových kurzů Václava Hudečka Ivanou Kovalčikovou.

Mladí umělci si vyměnili noty a vlastní nahrávky a prakticky bez společných zkoušek absolvovali sérii koncertů prvního ročníku Srdce na dlani.

Peníze z koncertů pomůžou postiženým

Výtěžek z těchto koncertů byl předán České katolické charitě v Uherském Hradišti, která jej použila na pořízení vnitřního vybavení tranzitního vozidla pro přepravu vozíčkářů. I výtěžek letošní série bude věnován pro potřeby charity, konkrétně na provoz chráněné dílny pro tělesně postižené.

Z dobročinné série se mezeitím stává tradice, na které se představují ti nejtalentovanější interpreti klasické hudby.

„Velmi mi záleží na tom, aby diváci měli možnost slyšet mladé a nadějně hudebníky, pokud možno z našeho regionu,“ doplňuje senátor, který při výběru účinkujících spolupracu-

je s Akademií Václava Hudečka. „Věřím, že se koncerty líbí jak samotným vystupujícím, tak i divákům, snažíme se vybírat k hraní opravdu zajímavá místa, navíc taková, kde lidé kulturou žijí.“

RB

Kdo se divákům představí:

Barbora Valečková (3. 10. 1988) – housle

Na housle začala hrát v pěti letech v Základní umělecké škole v Uherském Brodě u pana učitele Karla Tesaře. Od roku 2003 studuje na Konzervatoři Brno, vedle sólové hry se věnuje také hře komorní a orchestrální. V Akademii Václava Hudečka

soutěží flétnistů ve Skopje a 1. místo v národním kole Concertino Praga.

Jan Rybka (* 5. 7. 1989) - housle

Hře na housle se začal věnovat v devíti letech v ZUŠ v Brně, od roku 2004 studuje hru na housle na Konzervatoři v Brně. Na Akademii Václava Hudečka získal ocenění Skokan roku, v soutěži konzervatoří byl třetí.

Marie Mátlová (* 10. 10. 1990) - housle

V pěti letech se začala učit současně hře na housle i na klavír v Hudební škole Hlavního města Prahy. Dále studovala na Gymnáziu Jana Nerudy v Praze ve třídě s hudebním zaměřením, kde se učila hře na housle, v současné době pokračuje ve studiu na housle na Pražské konzervatoři. V roce 2005 získala na Letních houslových kurzech Václava Hudečka 2. místo.

šesti letech, nyní studuje na Pražské konzervatoři, pravidelně navštěvuje mistrovské kurzy špičkových houslistů. Hraje na mistrovský nástroj Eugena Deganiho z roku 1899 zapůjčený ze Státní sbírky hudebních nástrojů. Markéta je laureátkou následujících hudebních soutěží: Concertino Praga, Prague Junior Note, Čírenie talentov, Kociánova houslová soutěž Nová Paka a Letní houslové kurzy Václava Hudečka.

Marco Čaňo (* 4. 10. 1991) - housle

Hře na housle se začal učit v sedmi letech v ZUŠ v Uherském Brodě a od deseti let se v ZUŠ Uherské Hradiště věnuje sólovému zpěvu. V současné době je studentem na brněnské konzervatoři. Předloni byl na Letních houslových kurzech Václava Hudečka oceněn titulem Skokan roku.

Kromě těchto sólistů uslyší diváci komorní trio (**Jan Mráček – housle, Ondřej Valenta – violoncello, Lukáš Klánský – klavír**), které sklízí doma i v zahraničí řadu úspěchů.

Na koncertech rovněž zahrají na klavír **manželé Libuše a Radim Pančochovi**, kteří se mimo jiné zúčastnili mistrovských kurzů v Paříži, kde pracovali pod vedením prestižního francouzského dua Scaramouche.

V České republice mimo jiné vystoupili jako sólisté s Moravskou filharmonií, často koncertují v Brně na JAMU, na konzervatoři i v rámci komorního cyklu Státní filharmonie Brno.

Senátor Josef Vaculík na brněnském veletrhu cestovního ruchu v expozici věnované Slovácku.

FOTO: RB

byla v roce 2007 vyhodnocena jako nejlepší účastník a oceněna mistrovským nástrojem z dílny Karla Poplštejna a možností účinkovat ve vánočním turné Václava Hudečka.

Karolína Smutná (* 7. 7. 1990) - flétna

Jako všestranně umělecky nadané dítě se učila na Základní umělecké škole hrát na flétnu, klavír, chodila do baletu i výtvarného kroužku. V současné době Karolína studuje na brněnské konzervatoři. V roce 2007 získala 1. místo na Mezinárodní

Jan Mráček (* 9. 7. 1991)

Na housle začal hrát v pěti letech. V roce současné době studuje na Pražské konzervatoři. V létě 2007 se zúčastnil houslových kurzů u prof. S. B Shippse v USA. Loni se stal rovněž absolutním vítězem národního kola Concertino Praga a společně s Barborou Valečkovou byl oceněn jako nejlepší účastník Akademie Václava Hudečka.

Markéta Janoušková (* 2. 7. 1989) - housle

Na housle se začala učit ve svých

Veškeré další informace najdete na www.josefvaculik.cz

Informace o koncertech

- 15. 4. 2008, 19.00 hodin, Praha - Senát
- 16. 4. 2008, 19.00 hodin, Uherský Ostroh - zámek
- 17. 4. 2008, 19.00 hodin, Kroměříž - Arcibiskupský zámek
- 18. 4. 2008, 19.00 hodin, Veselí nad Moravou - Základní umělecká škola
- 20. 4. 2008, 17.00 hodin, Buchlovice - zámek

Loučení s velkým kapelníkem

Vzpomínka na kapelníka Rozmarýnky Františka Žajdlíka

Byla to zpráva, která rozesmutnila mnoho lidí v Ostrožské Lhotě i širokém okolí. Letos v lednu zemřel František Žajdlík, kapelník známé dechové hudby Rozmarýnka, poslední z velkých místních kapelníků, jejichž tradice sahala až do předminulého století. Zemřel dobrý člověk, který rozdával hudbou radost velkému množství lidí, obětavec, který vnímal hudbu především přes své srdce.

František Žajdlík byl ale také statečný člověk, který se pustil do nerovného boje se zákeřnou nemocí. Ludrou, která si z nevysvětlitelných důvodů vybírá zcela nečekaně, nespravedlivě a bez jakékoliv logiky své oběti a vystavuje je zkouškám, o kterých zdravý člověk nemá sebemenší představu. On věřil, že by mohl zvítězit, ten, kdo se s ním setkával, ví, jak moc chtěl zvítězit.

Při následném loučení byl lhotský kostel sv. Jakuba zaplněný až po vchodové dveře. Uprostřed kostela stáli v krojích členové mužského sboru, který známý muzikant za-kládal. Když se kostelem rozléhal dojemně nádherný a dlouhý tón trubky, myslel jsem na setkání s ním a také na to, jak se dokázal rozprávět o svém životě s hudbou.

Vesnických muzikantů ubývá

Pan Žajdlík při tomto setkání připomínal malého kluka (v dobrém slova smyslu), okouzleného tím, co se kolem něho odehrávalo. S obrovskou radostí, bezprostředností a nadšením vyprávěl o muzice a všech možných chvílích s ní, vzpomínal na muzikanty, s kterými hrával, dopodrobna líčil atmosféru plesů a různých zábav, na kterých hrával široko daleko. A okouzlený jsem byl i já, protože mnoho jeho zážitků je dnes už stěží pochopitelná, svět se změnil tak,

že život tehdejších muzikantů, jejich obětavost, láska, s jakou hráli, a především láska, s jakou byli přijímáni, je dnes už opravdu něco k neuvěření.

Jsem přesvědčený, že snad každý, kdo se s panem Žajdlíkem loučil, myslel na nějaké vlastní setkání s ním.

Vždyť většina takových vzpomínek byla vzpomínkami i na vlastní život, muzikanti bývali přece těmi, kdo stáli u těch nejdůležitějších, nejradostnějších,

jako už dnes nejsou veselky to, co bývaly kdysi (jsou to mnohdy opravdu jen ty obyčejné nudné svatby), tak už dnes nejsou ani „strýci“, kteří vešli při zábavě do narvaného obecního sálu, zvedli flašku s vínem a muzikanti už jim začali hrát tu jejich. A pak se zaplnil sál tančícími lidmi, kteří uměli ve chvílích, kdy byl na to čas, opravdu žít a radovat se.

Neublížil jsem nikomu z vás

Poslední fotka kapelníka s „jeho“ Rozmarýnkou. Listopad 2007.

FOTO: RB

ale i nejsmutnějších okamžiků našich životů.

Muzikant je totiž často mnohem víc, než si myslíme, muzikant, ten vesnický, jen zdánlivě obyčejný, je totiž průvodcem našeho života, nejlepším pozorovatelem a někdy i lékařem. On je blízko nás mnohem častěji, než si vůbec uvědomujeme, a ví o nás víc, než vůbec tušíme.

Já vím, možná bych měl mluvit v minulém čase, protože tak jak se vytrácejí vesničtí muzikanti, vytrácí se samozřejmě i hudba a všechny ty překrásné rituály, které ji doprovázely. Vesnický muzikant mizí z našeho života,

Vraťme se ale ke lhotskému kostelu, kolem kterého v den loučení kráčel předlouhý smuteční průvod. Opodál stáli muzikanti, bylo jich mnoho, několik desítek, obloha byla tmavá, už se stmívalo, zvony kostela byly tak, jako byste je měli v uších, mužský sbor nesl věnec a nakonec se loučil se zesnulým u hrobu. „Neublížil jsem, neublížil jsem, nikomu z vás. Jak mladému, tak starému, neublížil jsem, neublížil jsem, nikomu z vás...“

Chodníčky mezi hroby byly plné, lidí přišlo opravdu hodně, nad korunami stromů, hned za hřbitovní zdí, kroužily vrány a nechtělo se

jim odletět, poslední slova patřila starostovi a řečníkovi ze sousední vesnice, řečník mluvil o nevšední knize života, která se zavřela v sedmasedmdesáti letech, kněz se modlil nad hrobem s rakví, mnozí se k němu přidávali, vrány odlétaly, bylo ticho, jen ona modlitba se táhla nad vesnicí někde k Antonínku. „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi, chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše

viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého....“, kněz ještě jménem rodiny děkoval za účast všem smutečním hostům, muzikanti hráli poslední skladbu na rozloučení...

Byl čas jít, byl čas myslet na to, že my živí máme ještě šanci jít tam dolů do vesnice uskutečnit cokoliv dobrého, co budeme chtít. Naložit se svým životem podle svého uvážení, dát každému dnu a činu svůj smysl a užitek, myslet na to, že se jednou na podobných místech všichni shledáme, nikdo z nás neuteče, i kdyby uměl běžet sebevíc... **RB**

Prodejní místa našeho časopisu – DĚKUJEME!!!

Je to jen dlouhý seznam, který možná bude mnohým z vás připadat zbytečný a nudný. Pro nás, kteří tento časopis připravujeme, je to ale seznam velmi důležitý. Právě na těchto místech si totiž můžete náš časopis zakoupit.

Když jsem s prvním číslem objížděl Ostrožsko a Horňácko, poznával jsem, jak je v dnešní době obtížné nekomerční psaní prodat. Byl jsem proto vděčný každému obchodníkovi, který nakonec přikývl a vzal si alespoň několik kusů na zkoušku. Když potom někteří z nich zavolali, že by potřebovali další kusy, byla moje radost ještě větší. Možná mi nebudete věřit – ale takových obchodníků zase tak moc není, občas jsem byl z některých odmítavých reakcí hodně špatný.

Proto bych chtěl nesmírně poděkovat vám všem, kteří nám s prodejem časopisu pomáháte. Stejně jako vám, kteří se v něm chystáte inzerovat. Velmi si toho vážíme. Děkujeme!!! RB

Potraviny Jednota - Nám. Sv. Ondřeje, Uherský Ostroh	Potraviny Jednota - Žemlová M., č.p.78, Suchov	Hospoda u Jurásků, Jiřina Jurásková, Hájek 240, Ostrožská Lhota	Obecní hospůdka, Kadlček, Boršice u Blatnice
Potraviny Jednota - Veselská, Uherský Ostroh	Potraviny Jednota - Minařík M., č.p.301, Louka	Městská knihovna, Nám. Komenského 162, Hluk	Katka - Potřeby pro domácnost, č.p.472, Lipov
Potraviny Jednota - Dědina 920, Ostrožská Nová Ves	Potraviny Jednota - Zugarová K., Hutník 1459, Veselí nad Moravou	V.D.H. DUHA, s.r.o., Hlavní 462, Hluk	Průmyslové zboží, Vladislav Veverka, č.p.257, Lipov
Potraviny Jednota - Dědina, Ostrožská Lhota	Potraviny Jednota - Ustýnek A., Masarykova 1556, Veselí nad Moravou	Roman Ryška, Vyšehradská 1285, Hluk	Potraviny - smíšené zboží, Ladislav Kučera, č.p. 36, Louka
Potraviny Jednota - Hanáková B., č.p. 26, Blatnice	Knihy-časopisy-tabák, Antonín Tomeček, Uherský Ostroh	Marie Šajdlerová, č.p. 313, Hluk	Billiard club, Bronislav Štefánek, Velká nad Veličkou
Potraviny Jednota - Bačiková I., č.p.160, Lipov	Cukrárna, Věra Fantová, Lůčka 837, Uherský Ostroh	Lyže-sport bazar, Zdeňka Rolencová, Ostrožská 203, Veselí nad Moravou	Hostinská činnost, Hrbáčová Miroslava, č.p.612, Velká nad Veličkou
Potraviny Jednota - Hozáková S., č.p.150, Lipov	Kamila Arnoštová, Hliníky II.č.137, Uherský Ostroh	Potraviny „U školy“, Miroslav Hladký, Hutník, Veselí nad Moravou	Kavárna, Karla Vaňková, č.p.574, Velká nad Veličkou
Potraviny Jednota - Ševčíková J., č.p.267, Velká nad Veličkou	Tisk – tabák, Pavel Konečný, Blatnická, Uherský Ostroh	Stánek tisku, Ing. Škapa Stanislav, Nádražní hala ČD, Veselí nad Moravou	Řeznictví a uzenářství, Kružica Jan, č.p. 430, Velká nad Veličkou
Potraviny Jednota - Halíčková H., č.p.651, Velká nad Veličkou	Informační centrum, Zámecká 24, Uherský Ostroh	Stánek tisku, Jiří Vrožina jr., U nádraží ČD, Veselí nad Moravou	Pohostinství, Miroslav Drlík, č.p. 190, Hrubá Vrbka
Potraviny Jednota - Hudečková B., Komenského, Veselí nad Moravou	Bezinka, Václav Stuzka, Lomená 891, Uherské Hradiště	Knihkupectví, Ing. Petr Kouřil, Svatoplukova 1198, Veselí nad Moravou	Hostinská činnost, Ševečková, č.p.85, Kuželov
Potraviny Jednota - Lajzová A., č.p.276, Javorník	Ki, s.r.o., Dědina 268, Ostr.Nová Ves	Tabák, Seménková, Masarykova 122, Veselí nad Moravou	Dům knihy PORTAL, Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště
Potraviny Jednota - Horáková M., č.p.99, Kuželov	Potraviny, smíšené zboží, Jiří Buják, Záhumení 218, Ostr. Nová Ves	Potraviny, Minaříková Dana, č.p. 169, Blatnička	DYAS, Veselská 384, Uherský Ostroh
Potraviny Jednota - Štědrnská A., č.p.359, Nová Lhota	Prodejna Hanka, Hana Zámečnicková, Dědina 161, Ostr. Nová Ves	Marie Marková, č.p. 18, Blatnička	Nekuřácká hospůdka u Radochů, Ostrožská Lhota

Jak získat krásný kalendář

Náš časopis ve spolupráci s Galeríí Joži Uprky a společností Z GROUP pro vás připravil opravdu pěkný kalendář. Získá ho každý, kdo pošle na adresu našeho mikroregionu nebo na mail radekbarntonicek@klikni.cz kopii archivních fotografií svých předků do první třetiny dvacátého století. Je ale potřeba k nim uvést stručný životní příběh těch, kteří jsou na fotografiích. Snímky i texty otiskneme v dalším vydání našeho časopisu.

Zároveň vás chceme pozvat do Galerie Joži Uprky, která sídlí v Železárnách ve Veselí nad Moravou.

Tamní cennou sbírkou, která stojí za pozornost, můžete zdarma navštívit od úterý do pátku od 9:00 do 16:30 hod. nebo v sobotu od 10:00 do 16:30 hod.

Hornácký ples v Brně, spojený s křtem nového CD mužského sboru z Velké nad Veličkou

Ondřej Havelka křtí nové CD....

FOTO: RB

...a pomáhá mu vedoucí sboru Petr Miškeřík

FOTO: RB

Hornácký mužský sbor z Velké nad Veličkou

FOTO: RB

Ženský sbor z Javorníku, který také na CD zpívá

FOTO: RB

Primáš Pavel Kubík

FOTO: RB

Primáš Josef Staša

FOTO: RB

**Získejte kalendář
obrazů Galerie
JOŽI UPRKY**

Podrobnosti na straně 38

Fašank na Ostrožsku a Hornácku

Hluk, mužský sbor

FOTO: RB

Hluk, tanečníci

FOTO: RB

Ostrožská Nová Ves

FOTO: Slávek Hanáček

Ostrožská Lhota

FOTO: RB

Hrubá Vrbka

FOTO: Ondrová, Miškar

Blatnice pod Sv. Antonínkem

FOTO: RB

Velká nad Veličkou

FOTO: RB

Veselí nad Moravou

FOTO: Lenka Fojtíková